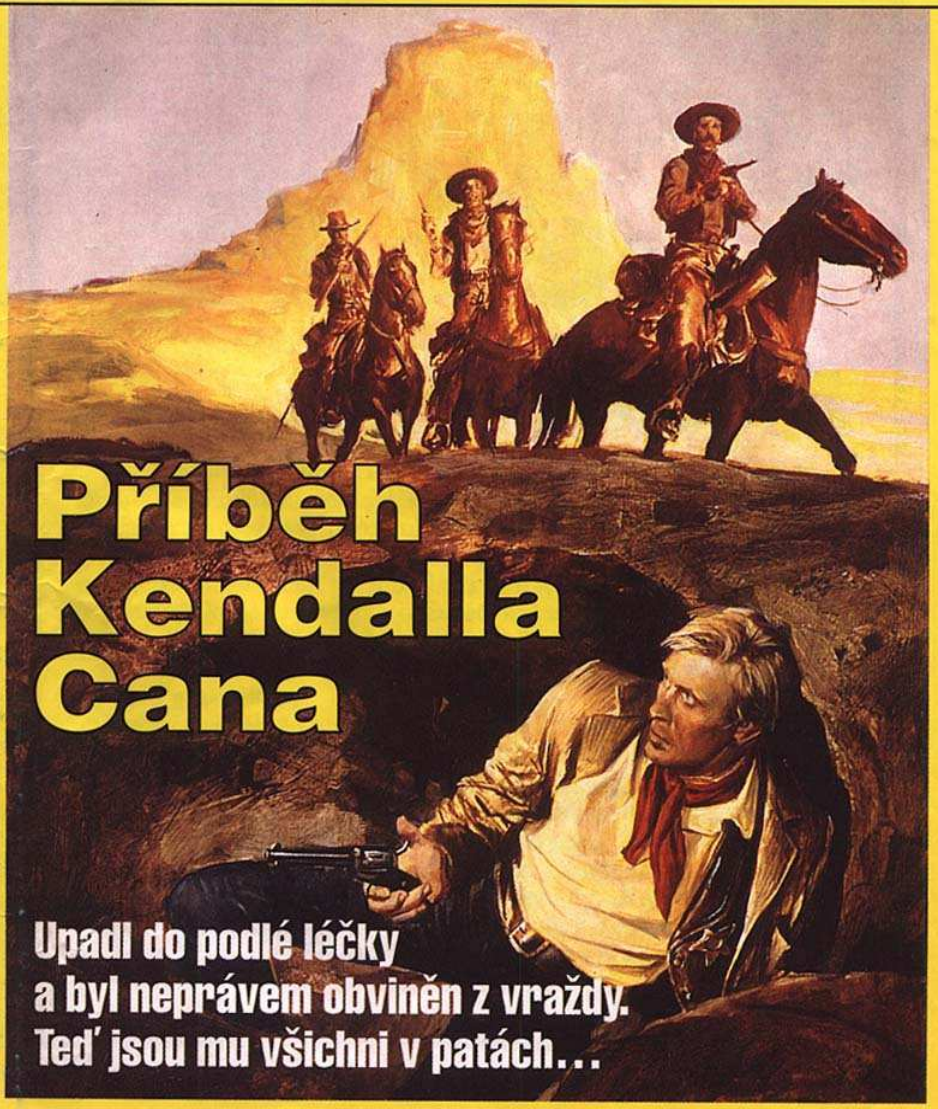
Kč 14,40 / Sv. 034

MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Příběh Kendalla Cana

Upadl do podlé léčky a byl neprávem obviněn z vraždy. Teď jsou mu všichni v patách…

Rakousko S 16 / Francie F 9,00 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 175 / **8-94**

MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Příběh Kendalla Cana

Ken Can si v „O'Connorově“ tančírně koupil tři lístky a zkusil to postupně s blondýnkou, černovláskou a rusovlasou tanečnicí. Pak se dostal do hádky, protože svými ostruhami poškodil nohavici jinému člověku.

Když tanec skončil, zaťukal mu ten muž zezadu na kostnatá ramena. Ken Can se otočil a zahlédl při tom koutkem oka blížící se pěst.

Ale na taková nečekaná nebezpečí byl vytrénován. Zareagoval instinktivně – ještě dříve, než vůbec všechno správně pochopil.

Strhl hlavu stranou, takže pěst trefila do prázdna, a sám zasadil tvrdý úder pravačkou.

Protože věděl, že v ní má docela páru, o chlapíka, který se sesul k zemi, se už dále nestaral a ohlížel se po jeho kumpánech.

Jenže ten muž na zemi zřejmě neměl v lokále žádné přátele. A tak Ken Can nabídl tanečnici rámě, jak to viděl u ostatních mužů, a zavedl dívku k baru, kde tanečníci dívkám ještě museli zaplatit drink. Ta žena byla asi o sedm let starší než on. Užasle si ho prohlížela.

„Hochu,“ řekla, když upila trochu limonády, „hochu, jestli ještě jednou uděláš něco takového, budeš mít v tomhle městě spoustu nesnází. To se totiž ostatní chlapi začnou sázet, že s nimi se takhle zacházet neodvážíš.“

„Mám pro strach uděláno, madam,“ zamumlal Ken Can, uklonil se a odešel, protože už si nechtěl koupit další lístek k tanci. Ostatní lokály Ještě neviděl a nevyzkoušel.

V herně se pak prodral k ruletě, vsadil do hry pár dolarů a přišel o ně.

Žasnul nad uměním hráčů kulečníku, kteří v jeho očích dokázali s biliárovými koulemi hotová kouzla.

A najednou – dříve než se stačil rozkoukat – seděl uprostřed partie pokeru. V duchu se ptal, Jak se tady ocitl. A tu si uvědomil, že už je hodnou chvíli docela opilý a že teď pomalu zase začíná střízlivět.

Ačkoliv měl v hlavě a hrál doslova bláznivě a hloupě, vyhrál více než třicet dolarů.

Teď, když pomalu začal střízlivět, hrál s rozumem. A ten u něj fungoval náramně dobře.

Hrát poker uměl. Hrál ho po celé čtyři roky s jezdci ranče Poker, a to byli hráči pěkně ostří a mohli si to rozdat s kýmkoliv.

A jako téměř ve všem, co se Ken Can na onom ranči naučil, předčil brzy ostatní jezdce i v pokeru.

A teď, když vystřízlivěl, pochopil, že tady hraje poker s ostrými chlapíky a že musí zapojit všechen svůj rozum a dbát hlasu svého instinktu.

Za dvě hodiny už měl tři stovky dolarů.

Kolem půlnoci to bylo pět set.

A ve tři ráno už vyhrál téměř tisícovku.

Inženýr z jednoho blízkého stříbrného dolu, předák mlýna na rudu, šéf spediční společnosti a Mexičan obchodující s koňmi hry nechali. Přestat chtěl i Ken Can, protože tisíc pro něj bylo dost. Nikdy by si nepomyslil, že někdy bude mít tisícovku. Za takové peníze by musel na ranči, z něhož právě přijel, pracovat celé čtyři roky.

Když peníze roztřídil, spočítal a chtěl si je zastrčit do kapes, zjistil, že u stolu zůstal sedět ještě jeden člověk – vysoký, tmavý – a podle Kena Cana – jako lord oblečený muž, který kromě něj vyhrál nejvíce peněz. Byl to profesionální hráč, který si tady najal stůl a který za to majiteli podniku musí platit jistá procenta z výhry.

A tento muž teď klidně řekl Kenu Canovi: „My dva přece ještě nebudeme končit, hochu?“

Ken se podíval na hráče a nedokázal z jeho bezvýrazné tváře – ba ani z očí – pranic vyčíst. Ale z jeho hlasu se ozýval výhružný nebo přinejmenším varovný podtón.

A instinkt Kenu Canovi napovídal, že proti sobě má drsného muže, který není ochoten nechat ho odejít s tisícovkou dolarů v kapse.

Tenhle karetní dravec ještě není s hrou u konce. Skončí teprve až se zmocní dolarů Kena Cana.

Tak je to.

Ken Can si uvědomil, že je v tomhle městě sám a že tu nemá přátele.

To ten profík jistě dávno poznal a pochopil. Věděl, že Ken Can je jeden z těch hochů, co sem přijeli odkudsi z daleka a jsou lační těch pochybných radostí života.

A tenhle dravec tady má jistě přátele, nebo alespoň spolehlivou oporu.

Takže to si Ken Can jasně uvědomil. Dostal se do města, kde takové hochy jako on nenechají s tisícovkou dolarů jen tak běžet.

Co má dělat?

Dříve, než se rozhodl, rozhlédl se kolem sebe.

Ke stolu přistoupili dva muži. Posadili se a jeden z nich řekl ledabyle: „Hrajeme s vámi, Chipe Morrowe. Nevadí vám to, kovboji?“

Ta otázka platila Kenu Canovi. Ten pohlédl na muže a věděl, že odmítnutí by bral jako urážku.

„Samozřejmě mu to nevadí,“ vložil se mírně a přívětivě do hovoru další muž. Vzal balíček karet a přisunul ho Kenovi.

„Rozdávejte, kovboji,“ řekl.

Za čtyři roky, po které Ken Can přebýval ve společné noclehárně s drsnými chlapy, slyšel mnoho historek líčících podobné situace, takže mu bylo všechno celkem jasné – ačkoliv to byl jeho první výlet do „velkého světa“, o němž o samotě snil a kterého si teď chtěl dosyta užít. Ti tři ho teď chtějí prostě vyřídit. Chtějí ho dostat do

průšvihu. Má začít s rozdáváním karet. A pak budou tvrdit, že rozdával zespodu nebo použil jiný trik. Zmlátí ho, vezmou mu peníze a pak ho vyhodí z herny na ulici.

Ti tři z něho chtějí stáhnout kůži.

Ještě jednou se rozhlédl a zjistil, že herna už se vyprázdnila. Horníci se museli vrátit zpátky do dolů. I ostatní hosté, kteří se během dne, jenž už nebyl daleko, budou muset věnovat své práci a povinnostem, už odešli, aby si dopřáli alespoň dvě hodiny spánku.

Zbyli tady jen profesionální hráči, pár povalečů, kteří žili z nejasných příjmů a pár dalších mužů, které bylo těžko někam zařadit.

Ken Can pochopil, že je odkázán sám na sebe, jako během čtyřdenní jízdy divočinou, když se Apačové chtěli zmocnit jeho koně a zbraní.

Nedostali je a ztratili přitom dva bojovníky.

Ken Can se i v tomto případě rozhodl, že věc dovede až do konce.

A tak shrábl svou tisícovku, nacpal si ji klidně do kapsy a řekl přitom vlídně a tiše: „Ne, mám pro tuhle noc dost. Jel jsem čtyři dny a spal jsem velice málo, protože mě ohrožovali Apači. Mám dost a jsem unavený. – Možná zítra, pánové.“

Vstal a teď bylo vidět, že vlevo pod opaskem má revolver.

Vypadal najednou docela jinak – už ne jako vyčouhlý hoch, který si nechal hrdě narůst plavý plnovous, aby vypadal více jako chlap.

Pochopili, že ten klidný a přitom ostražitý pohled pramení z jeho pevné sebedůvěry. A tři muži, kteří ho chtěli oškubat, poněkud zpozorněli, neboť pochopili, že ta věc nebude tak snadná, jak se domnívali.

Tisíc dolarů je ovšem spousta peněz, zvlášť teď po válce a tady ve městě Arizonac, takřka zcela odříznutém od okolního světa, kde jsou pravidelně přepadávány i velké kolony vozů a musí platit vysoké clo.

Pro těch tisíc dolarů jsou ochotni ti tři muži riskovat hodně.

A tak se Ken Can dostal jen o pět kroků dál.

Pak křikl ostrý hlas: „Stůj, podvodníku!“

Zastavil se po dalších dvou krocích a pomalu se ohlédl přes rameno. Ačkoliv se dostal do podobné situace poprvé, bylo to takové, jak si to vždycky představoval.

Už ho mají v pasti.

Muž, který ho vyzval, na něj mířil malým Derringerem. Jeden ze zbývajících mužů obešel stůl a na místě, kde seděl Ken Can, sáhl pod jeho desku.

Když ruku vytáhl, držel v ní dvě karty a hodil je na stůl.

„Tahle dvě esa byla ve škvíře pod deskou stolu," řekl ten muž nahlas.

Nastalo hluboké ticho. Muži v místnosti se zadívali na Kena Cana a většina z nich dobře tušila, že z tohohle mládenečka chtějí sedřít kůži. A pro ty, kteří se ve věci nevyznali, to vypadalo, že dopadli falešného hráče.

Muž, kterého jeden z hráčů oslovil jako Chipa Morrowa, mírně pohnul dvouhlavňovou zbraní.

„Pojď sem, hochu," řekl. „Zase nám ty penízky hezky vrátíš. A pak tě trochu zmlátíme. Pojď sem, hochu! S falešnými hráči se tady zachází dost drsně. Ale protože jsi mladý a přijel jsi sem z hor…"

Nepokračoval dál, ale z toho, co řekl, vyplývalo, že s ním jako s hlupákem odněkud z hor pro tentokrát nebudou zacházet nijak tvrdě a že mu jen uštědří menší lekci.

Ale Ken Can nebyl ochoten se vzdát.

V posledních letech se naučil bojovat za svou věc. Život na ranči byl neustálým bojem proti Apačům, banditům, čtyřnohým šelmám a divokým koním, které bylo třeba chytat, zkrotit, vytrénovat a pak je často bránit proti indiánským nebo bílým zlodějům.

Celá výchova Kendalla Cana směřovala k tomu, aby si nenechal nic vzít, aby bránil to, co mu patří, aby se bil a nikdy nevzdával. To vše se stalo součástí jeho bytosti.

A zřejmě proto ho teď ani nenapadlo, aby se vzdal a nechal si vzít tisícovku dolarů. Nemínil se ani nechat zbít.

To, že vyhrál, souviselo s jeho jemným instinktem, který mu vždy napověděl, zda má jeho protihráč skutečně dobrou kartu, nebo zda jen blufuje.

Teď se ovšem neblufuje. To věděl.

A je připraven, přestože na něj výhružně míří zbraň. Ne, nechce si dát nic vzít. Tak byl na tom osamělém ranči vychován.

Řekl přes rameno docela tiše: „Nehrál jsem falešně. Ty peníze jsem vyhrál čestně a při každé sázce jsem podstupoval stejné riziko jako všichni ostatní hráči u stolu. Tahle dvě esa, která jsem si podle vás schoval pod stolem, to je jen špinavý trik.“

„Pojď sem, hochu, nebo to do tebe našiju,“ řekl profík drsně. Ken Can se na něj podíval a jasně vycítil, že ten chlap nežertuje.

Ale udělal už sedm kroků a muž sedí na druhém konci stolu. To je dohromady deset kroků. A to je pro malý Derringer příliš malá vzdálenost, protože ten kolt takřka nemá hlaveň. Zasáhne maximálně na čtyři až pět kroků, ale je dost nepřesný.

Ken Can to ví. Slyšel to na ranči od Pecose Charlyho, který takovou věcičku má.

Takže vsadil všechno na to, že ho na téměř deset kroků malá zbraň nezasáhne.

A opět pronesl přes rameno: „Pane, ohrožujete mě zbraní a říkáte, že mě zastřelíte!“

„To taky udělám,“ zopakoval muž svou výhrůžku. A oba jeho sousedé napravo i nalevo se poněkud přikrčili, protože zřejmě pochopili, že tenhle divoký hoch z hor se teď bude bít.

Už si sami připravili ruce na kolty, aby je mohli rychle vytáhnout.

Nevěřili ovšem tomu, že by ten kluk mohl Chipa Morrowa porazit. Ne, tomu prostě nemohli uvěřit.

Proto nebyli tak ostražití a pohotoví, jak by byli, kdyby toho hocha správně odhadli.

Ken Can se bleskurychle přikrčil, otočil se kolem vlastní osy a vrhl se na zem.

Morrow vypálil ze své zbraně obě kulky.

Natrhly Kenu Canovi košili, ale kůži mu neporanily. Ken si dál Morrowa nevšímal, protože věděl, že už nemůže vystřelit. Musel se věnovat ostatním dvěma chlapům, kteří už vytáhli kolty.

Jednoho předběhl rychlým výstřelem a zasáhl ho do paže.

Pak zaslechl výstřel druhého koltu a podivil se, že nedostal zásah. Převalil se mezi stoly a židlemi na bok. Druhá kulka se zavrtala těsně u jeho hlavy do prkenné podlahy. A pak vystřelil, rychle vyskočil a pozpátku se blížil ke dveřím.

Přihlížející se ani nehnuli. Dávno už poznali, jak je tenhle hoch nebezpečný – pustil se do souboje se zkušenými muži.

„Nepokoušejte se mě pronásledovat," řekl Ken Can sípavě. „Nerad bych ještě jednou střílel na blázna, který mě chce zabít!"

Podíval se na muže, na kterého vystřelil naposledy a pocítil hrůzu. Zjistil, že ho zasáhl až příliš dobře. Neměl čas mířit přesněji. Měl příliš velký strach, že by ho mohla zasáhnout třetí kulka, kterou chtěl ten chlap vypálit.

A tak střílel rychle. Teď se domníval, že toho muže zabil.

Najednou mu ztěžkly nohy a nemohl se pohnout z místa. Cítil, že se na něj upírají pohledy všech kolem a uvědomil si, že stále drží kolt v ruce.

Pak zaslechl, jak Morrow říká: „Zabil jsi ho, hochu. Tys ho zabil. A za to budeš…"

Více už Ken Can neslyšel. Zády rozrazil dveře a zmizel venku. Byly to boční dveře, které vedly do uličky. Měl hrozně naspěch, aby se odtud dostal pryč.

Jeho kůň stál pod přístřeškem ve veřejné stáji. Strhl sedlo z ráhna a v neuvěřitelné rychlosti připravil koně k jízdě.

Když ale nasedal, slyšel, že už jdou.

Záležitosti se ujal sám městský šerif a přicházel se svými dvěma zástupci a půl tuctem dalších pomocníků. Byl to šerif, kterého si zvolilo město a jemuž mzdu platili zdejší podnikatelé.

Jistě mu už ohlásili, že v herně si prostřílel cestu k ústupu falešný hráč z kraje.

Ken Can už nemohl vyjet na cestu. Objel tedy stodolu, takže se octla mezi ním a skupinou mužů. Stodola ho kryla před kulkami.

Dorazil k ohradě za stodolou a musel nechat koně, aby ji přeskočil, protože nemohl tak rychle najít branku a neměl by ani čas ji otevírat.

Jeho kůň Yellow se lehce odrazil, o něco zavadil kopytem, ale při

doskoku zaváhání vyrovnal, proběhl ohradou a na druhé straně opět přeskočil její břevno. Tentokrát se mu to povedlo lépe.

A pak už byla před Kenem Canem cesta k útěku otevřená.

Ozvalo se za ním několik výstřelů. Ale jeho náskok už byl příliš velký. Byl si celkem jist, že se muži za ním vydají. Tisíc dolarů si nenechají ujít tak snadno.

Zamířil k jihu a pevně věřil, že jeho žlutého koně nikdo nedohoní.

O tři dny později dorazil do Santa Anny, malého městečka na cestě do Salt-River, které vzniklo ještě v dobách španělských dobyvatelů. Tady žili Maricopové a Pimové, indiánské kmeny znepřátelené s Apači. Proti bělochům nevedli boj, proto vznikla v okolí spousta rančů a farem.

Ken Can si cestou oholil vousy a ve městě se nově oblékl. Domníval se, že směrem svého útěku zmátl pronásledovatele z Arizonacu. Jel klidným tempem a za dva dny dorazil do Globe.

Tady už se cítil docela v bezpečí, najal si pokojík v malém hotelu, pořádně se vykoupal a prospal zase jednou v posteli. Když se pak naobědval a procházel se městem, přijel zrovna dostavník ze severu, který doprovázela vojenská hlídka.

Z rozhovoru zvědavců, kteří se k dostavníku zběhli, se Ken Can dověděl, že je to po týdnu první pošta, která se do města dostala.

Ken Can zašel do hotelu, vyrovnal tam účet, vydal se do obchodu a nakoupil si tam pár potřebných věcí. Když zamířil k veřejné stáji, procházel opět kolem pošty. A na tabuli vedle dveří spatřil čerstvě vyvěšený zatykač.

Ken Can se zastavil a četl:

Hledá se pro vraždu!
200 dolarů odměny pro toho, kdo dopadne Kendalla Cana!
Věk: asi dvacet let
Výška: 190 cm

Váha: 150 liber, vypadá však hubený

Barva vlasů: světlá

Barva očí: zářivě modrá

Zvláštní znamení: špatně zahojená zlomenina nosu, menší jizva pod levým koutkem úst

Vypadá jako kovboj

Nosí revolver vlevo

Hledaný byl v Arizonacu přistižen jako falešný hráč. Prostřílel si cestu, zabil jednoho člověka, druhého těžce zranil a projevil se jako velmi rychlý střelec. Odměnu vyplatí město Arizonac.

W. R. Tompson – městský šerif

Ken Can si to všechno dvakrát přečetl a bylo mu divné, odkud znají jeho jméno. Pak si ale uvědomil, že ho uvedl, když odváděl koně do veřejné stáje.

Neměl jsem říkat, jak se jmenuji, pomyslel si trpce. Když se otočil, spatřil o pár kroků dál u okraje ulice muže, který si ho důkladně prohlížel. Byl to tmavý muž s drsným obličejem, hubený a s ostrým pohledem. Měl revolver a krempa jeho klobouku byla protkána zlatými vlákny.

Ten muž si už přečetl zatykač, který visel na vratech pošty, protože se ledabyle zeptal: „Vy jste Kendall Can?“

Ken Can držel ranec s nákupem pod pravou paží. Levačkou sjel k revolveru.

„Jmenuji se Old, Broderik Old,“ řekl. „Chcete snad něco, pane?“

Muži s drsnou tváří se kolem úst mihl úsměv. Neodpověděl, jen se beze slova obrátil a odešel.

Ken Can se za ním díval s tušením, že je to pravděpodobně jeden z oněch lovců lidí, kterých se po tomto kraji potulují dva druhy.

Mnoho měst vypisuje odměny za apačské skalpy, takže se v tomto kraji pohybují lovci skalpů. Ale protože je tady také spousta banditů a psanců hledaných všude možně zatykači, je tady i mnoho těch, kteří je za peníze chytají. Vydělávají si na živobytí tím, že pak inkasují odměny za dopadené zločince.

Ken Can doufal, že těch dvě stě dolarů odměny za jeho dopadení

není pro tohoto chlapa dost lákavých.

Ale přesto si pospíšil, aby se dostal z města co nejdříve. Jel dál na jih a držel se stranou vozových cest, protože u nich neustále číhají Apači a bandité.

Když si pak po západu slunce našel místo k utáboření, vrátil se obloukem ke své vlastní stopě, která vedla kolem jeho tábořiště ještě půl míle směrem na jih. Tak by uviděl každého jezdce, který by jel po jeho stopě.

Nastala jasná arizonská noc se sametově modrým nebem a nesčetnými hvězdami. Měsíc v úplňku jasně svítil. V dálce na kopcích vyli kojoti svou smutnou divokou píseň. Vzduch byl příjemně vlahý. Byly v něm všechny vůně tohoto kraje.

Kendall Can tušil velké dobrodružství, které ho čeká. Dostal se už z počátečního šoku. Zase doufal, že na něj čeká spousta divů, že svět mu dá tisíce šancí, že život je krásný a stojí za to jej žít.

Rozbil si tábor ve stínu několika stromů. Nerozdělal oheň a měl dobrý výhled na svou vlastní stopu, která probíhala sotva sto yardů odtud od severu k jihu. I jeho kůň byl mezi stromy dobře ukryt.

Až do půlnoci neusnul, neobjevil však žádného pronásledovatele. Ani jeho kůň nejevil známky neklidu. Věděl, že na Yellowa se může spolehnout jako na ostražitého psa. Kdyby se nablízku pohybovalo cokoliv živého, Yellow by se ozval tichým odfrknutím.

Ale kromě kojotů v dálce a občasného výkřiku nočních dravců bylo všude ticho.

Spal jen několik hodin velmi lehkým spánkem a v podvědomí neustále ostražitě číhal. Byl to spánek, který by přerušil i sebemenší šramot a z něhož by ho probudilo dokonce i pouhé podezření.

A to se ozvalo, když přicházel ranní chlad a když bylo třeba zabalit se do teplé přikrývky. Byl to instinkt muže, který byl vychován na osamělém ranči uprostřed kraje Apačů a který strávil většinu času venku na pastvinách, u dobytka a u koní. Chránil je všechny před dvounohými i čtyřnohými šelmami.

To pak člověk získá bezpečný a vytříbený smysl pro nebezpečí a je stejně ostražitý jako Apači.

Ken Can se najednou probudil. Nejprve se domníval, že ho

probudil ranní chlad, který se začal vkrádat do kraje, když se na východě začala obloha jasnit.

Je to „hodina ticha“ v tomhle kraji, nic se ani nepohne, protože noční zvířata se pomalu ukládají ke spánku a denní zvěř ještě není ochotna přivítat nový den a začít se hýbat.

Jenže pak Ken Can vycítil, že to nemůže být ranní chlad, co ho vzbudilo. Jeho instinkt v něm vyvolal pocit neklidu, jehož příčinu dosud neznal.

Zůstal ležet v klidu. Ale pod přikrývkou palcem natáhl úderník. Přikrývka ztlumila kovové cvaknutí.

Pak čekal. Hlavu měl opřenou o sedlo a pohodlně dohlédl až ke své včerejší stopě.

A tu spatřil muže, který přicházel od severu. Šel pomalu pěšky a koně vedl za sebou. Oba se pohybovali tiše, jako lovec se svým cvičeným zvířetem. Kdo je ten muž, to nedokázal Ken Can ani v jasné noci a v prvních náznacích rozbřesku rozeznat. Muž i kůň byli ještě příliš daleko. Domníval se však, že je to onen muž, který ho včera ve městě oslovil a ptal se, zda není Kendall Can.

Pro Cana byla celá věc celkem jasná. Ten chlapík sledoval jeho stopu z města a jel po ní až do noci. Pak se někde utábořil a počítal s tím, že on – tedy Ken Can, nemůže být už daleko a že má tady někde své tábořiště. Počkal, až skončí noc a doufal, že svou kořist překvapí.

Kena Cana popadl náhle prudký vztek. Přestože je zcela nevinen, tento muž ho pronásleduje, zřejmě jen proto, aby si vydělal dvě stě dolarů.

Ken Can v duchu chvíli uvažoval, zda se má dát na útěk. Nebude líp, když se tomu člověku prostě vyhne?

Ale byl to ještě horkokrevný mladík, a ne zralý muž. A tak v něm vztek přece jen zvítězil.

Vstal, osedlal koně a vydal se po stopách svého pronásledovatele.

Našel ho o půl míle dál, za terénní vlnou, kde zahnul obloukem nazpět.

Ten člověk si už asi uvědomil, že pronásledovaného předjel a že ten ho zřejmě zahlédl.

Když se Ken Can objevil nad obzorem, chtěl muž nasednout. Ale

upustil od toho a vzdálil se o dva tři kroky od svého koně.

„Kendalle Cane, nechtěl jsem tě zákeřně přepadnout," řekl muž. „To nikdy nedělám. Dostal bys šanci. Projel jsem po tvé stopě kolem tebe, že?"

Ken se zastavil a pomalu přikývl. Mezitím se docela rozjasnilo. Hvězdy pobledly a všechno kolem vypadalo našedle. V tu chvíli neexistovaly ani barvy, ani stíny. Byla to poslední hodina noci před zrodem nového dne.

Ken Can řekl muži: „Poslyšte, neznám vás. A určitě vím, že nejste mužem zákona. Myslím, že byste rád získal odměnu vypsanou městem Arizonac. A proto jedete za mnou a dokonce byste se chtěl pokusit polapit mne násilím, je to tak?"

„Tak jest, hochu," řekl muž drsně. „Osobně proti tobě nic nemám, jde jen o dvě stě dolarů, které bych si rád vydělal. Už dlouho se mi nepodařilo chytit žádného ptáčka, na kterého byla vypsána odměna. Dvě stě dolarů není ovšem nijak mnoho peněz. Skoro se to ani nevyplatí. Jindy jsem inkasoval daleko vyšší částky. Jenže v nouzi se i sokol spokojí se žížalou. Potřebuju prachy, takže tě zavedu do Arizonaku. Tak je to, hochu! Tak pojď!"

Ken Can sesedl a cítil, že tento člověk je velice nebezpečný. Spoléhal se jen a jen na svou obratnost v zacházení s revolverem, ačkoliv si na zatykači přečetl, že Ken Can je ve střelbě také velice rychlý.

Kena Cana se najednou zmocnil hořký a smutný pocit. Pochopil, že se bude muset bít. To, co se stálo v Arizonacu, ho pronásleduje až sem. A bude ho zřejmě pronásledovat Ještě dál. Ano, je to jako začátek laviny, která bude větší a větší, bude se valit za ním a bude ho pronásledovat kamkoliv půjde.

Jeho zuřivost stále sílila. To ho vrátilo do reality. A realitou byl tenhle člověk, který ho chce odvést do Arizonacu.

V Arizonacu zabil člověka v sebeobraně. Přátelé toho mrtvého prohlásili, že ho odhalili jako falešného hráče a že on si prostřílel cestu ven. A tak vypsali odměnu na jeho dopadení. A když ho tento pistolník dovede do Arizonacu, jistě ho tam oběsí. Města jako Arizonac mají už svou vlastní podivnou justici.

Ne, Ken Can nechce zpět do toho nespravedlivého města. Nechtěl by se tam vrátit, i kdyby se cítil vinen.

A tak řekl tomu člověku: „Táhněte k čertu, chlape! Jestli mne chcete násilím odvléct do Arizonacu, musíte získat nejdřív můj revolver. A to byste mne musel napřed porazit. Varuji vás! Jsem rychlý! A vám by se to mohlo nevyplatit! Kvůli těm dvěma stovkám…“

„Teď už bych to udělal i kvůli jednomu dolaru,“ řekl muž suše. „Nedám se zesměšnit takovým klukem, jako jsi ty, rozumíš, Kene Cane? Nemůžu to udělat, protože bych musel pohrdat sám sebou! Chápeš to? Tak se do toho dejme!“

Řekl to docela klidně. Byl to muž značně sebevědomý a věřící ve svou pohotovost, v sílu svých nervů a v rozhodnost.

Vykročil ke Kenu Canovi a nechal svého koně za sebou. Dělilo je nyní necelých třicet kroků.

Pomalu se blížil.

A Ken Can jenom stál a čekal.

Zmocnily se ho pochyby – jakási mohutná síla jako by ho chtěla přitlačit k zemi. Tohle byl jeho první skutečný souboj na kolty s nebezpečným pistolníkem. Dosud se bil jen s Apači nebo s jinými zloději koní či dobytka. Vždycky byl napaden nebo on sám se svými kamarády zaútočil. Buď pronásledoval, nebo se bránil.

V Arizonacu na něj mířili revolverem. On se jen bránil přesile.

Tohle byla docela jiná situace.

Nebezpečný muž se k němu sebevědomě přibližoval a Ken Can věděl, že toho člověka bude muset zastřelit, aby měl klid.

Ale bude schopen ho zastřelit?

Když se člověk v největším ohrožení chopí zbraně a střílí kolem sebe, je to něco naprosto jiného. To dělá člověk instinktivně, z čistého pudu sebezáchovy. Jedná prostě tak, aby sám přežil. Tak tomu bylo při každém útoku Apačů.

Ale teď …

Ten člověk se k němu blížil velmi pomalu. Vypadal klidně a soustředěně.

A to bylo právě to obrovské břemeno, které Kena Cana tolik

tížilo.

Bože můj, pomyslel si – a pořád ještě si nebyl jist tím, co udělá.

Pak ale uviděl, jak se ten muž před ním zastavil, asi tak patnáct kroků od něho.

Pochopil, že ten muž za okamžik vytasí svůj pravý revolver. A náhle se už přestal ovládat. Bylo mu stejně, jako při útoku Apačů. Jednal naprosto instinktivně a nechtěl nic jiného než přežít.

Revolver se mu octl v dlani, jako by tam skočil sám od sebe. Ucítil zpětný náraz způsobený výstřelem a pak zahlédl záblesk z protivníkovy zbraně. A už věděl, že zasáhl muže o onen rozhodující zlomek vteřiny dříve.

Protivníkova kulka se ho ani nedotkla. Jeho výstřel vychýlil mužovu střelu ze správného směru. Viděl, jak jeho paže ochable poklesla a revolver padl na zem.

Pak chtěl pistolník vytáhnout levý revolver. Ken Can divoce a pronikavě vykřikl: „Nedělejte to, vy blázne!“

A v jeho hlase zaznělo zoufalství z toho, že příští ranou bude muset zabít.

Ten muž to pochopil.

Zarazil se. Ztěžka oddychoval a chvěl se. Ale Ken Can věděl, že ten povzdech není způsoben tělesnou bolestí.

V tom muži se něco zlomilo.

„Porazil jsi mě, hochu, a ušetřil jsi mě,“ řekl muž.

„Byla to asi jen náhoda, že jsem vás trefil do ruky,“ odvětil Ken Can chraptivě.

Pak ještě chvíli stáli a dívali se na sebe. Ten muž byl skutečně tvrdý chlap. Z prstů mu kapala na zem krev vytékající z rány na paži, ale on stál pevně a zeširoka rozkročen.

„Co teď, Kendalle Cane?“ ptal se.

„Můžete nasednou na koně a jet?“ zeptal se Ken Can velmi stroze.

Muž přikývl. „Dostanu se až do Globe,“ řekl chraptivě. „Ty mě chceš nechat odjet, Kendalle Cane?“

„Ano, jeďte! – Jak se jmenujete?“

Muž zaváhal. Pak ale zamumlal: „Calhoun, Vance Calhoun, a tys mě jako pistolníka jednou provždy vyřídil, hochu. Prostřelils mi

pravou ruku. Ačkoliv nosím vždy dva revolvery, ve skutečnosti jsem rychlý jen s tím pravým. Navždycky jsi mě vyřídil, Kendalle Cane.“

„Asi ano,“ řekl mladík. „Nebudete už moci honit psance a inkasovat odměny za jejich dopadení.“

Víc si toho neřekli. Ken přihlížel, jak se muž na třetí pokus vyškrábal do sedla a těsně kolem něho projel směrem k městu.

Nasedl také a pokračoval dál ve své cestě.

Ačkoliv ještě nesnědl ani sousto, necítil hlad.

Ken Can zůstal v sedle mnoho dní a odpočíval jen tehdy, když byl jeho kůň unaven.

Měl v těch dnech dost štěstí, vyhnul se všem Apačům a ani jinak nenarazil na žádné problémy.

Zamířil k východu a dostal se na území Nového Mexika. Pokračoval dál. Projížděl malými osadami a městečky. Nikde se ovšem dlouho nezdržel a vyhýbal se jakékoliv možnosti zaplést se do sporů. Nakonec se dostal až do Santa Fé.

Tady se konečně cítil bezpečněji a na nějakou dobu měl klid.

Santa Fé vzniklo kolem staré Španělské osady. Lidé jako Ken Can je považovali za rušné město, protože je vozová cesta spojovala s Kansasem, s Kansas City a odtud kansaskou železnicí s Missouri. Pro Kena Cana to bylo skutečné velké město a on se pečlivě vyhýbal tomu, aby se někde opil, nebo se připletl do hry. Jen tak se potuloval, poslouchal, prohlížel si město a vychutnával jeho život.

A pak jednou zaslechl jméno Vance Calhoun. Hovořili o něm dva muži v jednom salonu. Can slyšel, že Vance Calhoun je velmi obávaným lovcem banditů a vyhlášeným pistolníkem.

„A teď se vrátil do Globe s prostřelenou paží,“ vykládal jeden z mužů, který zřejmě přijel do Santa Fé s kolonou vozů. „Poznal toho divokého kluka, vydal se za ním a chtěl ho zajmout. Nechtěl k tomu žádnou cizí pomoc, aby se nemusel dělit o odměnu, která na něj byla vypsána. Jenže se mu to nepovedlo. Když se do Globe vrátil s

prostřelenou rukou, ptal se ho kdosi, jestli na něj ten lump střílel ze zálohy a jestli vůbec zůstal naživu. Jenže Vance Calhoun řekl, že ten kluk ho porazil ve férovém souboji. Přede všemi lidmi přiznal, že ten kluk byl lepší než on. A řekl také, že z toho hocha bude jednou veliký pistolník, o kterém ještě všichni tady na západ od Pecosu uslyšíme.“

„A jakže se ten kluk jmenuje?“ zeptal se muž, který dosud pouze naslouchal.

„Kendall Can,“ uslyšel Ken odpověď muže, který sem přicestoval z Globe. „To je jeho jméno. Pár lidí v Globe ho vidělo, ještě než byl vyvěšen zatykač. Je prý vysoký, hubený, má světlé vlasy a modré oči. Kdysi měl zlomený nos a nesrostl mu dvakrát dobře …“

Ken už dál neposlouchal. Klidně a beze spěchu se vzdálil. Nechtěl, aby ho ti dva muži poznali.

Cítil v duši rezignaci.

Věděl moc dobře, jak to v tomto kraji chodí. Je tady spousta pistolníků, dobrých i horších, a všichni si vydělávají peníze tím, že pronásledují a chytají psance.

Vance Calhouna přemohl nějaký kluk. Všichni se teď budou zajímat, kdo to je, jak se jmenuje, jak vypadá. Za pár týdnů se bude v okruhu tisíce mil mluvit jenom o tom mladém pistolníkovi, který si poradil dokonce i se samotným Vancem Calhounem. A všichni budou zvědaví, jak ten Kendall Can vlastně vypadá. Jeho popis se všude rozkřikne.

O výsledku takového souboje se na západ od Pecosu bude mluvit podrobně a dlouho.

A Kendall Can tím bude navždycky poznamenán. Podle popisu ho snadno poznají. A všichni ho už nyní považují za vyhlášeného pistolníka.

Kendalla Cana během následujících let opravdu několikrát poznali. Nikdy nemohl zůstat na jednom místě delší dobu, protože se

pokaždé objevili divocí a ctižádostiví hoši, kteří se chtěli proslavit soubojem s ním.

V posledních létech byl život Kena Cana stále více útěkem. A často musel i bojovat.

Za těch tisíc vyhraných dolarů si zpočátku koupil malé stádo dobytka a na své náklady je hnal k jedné z indiánských rezervací. Měl štěstí a dobytek dobře prodal.

Nějakou dobu pak jezdil jako doprovod transportů zlata a stříbra pro společnost Wells Fargo. Pak lovil divoké koně a pracoval jako stopař. Všude ho po jisté době poznali jako pistolníka Kendalla Cana a všude se dostal do nepříjemností. Chodívali za ním i bandité a chtěli ho získat pro své akce, protože ho jako člověka hledaného pro vraždu a falešnou hru považovali za svého.

Kendall Can si v těch dobách nadělal spoustu nepřátel a nezískal téměř žádné přátele. Stal se z něho „vlk samotář“ a nakonec docházelo i k tomu, že mu přičítali věci, kterých se nikdy nedopustil.

Jeho pověst byla stále horší a horší.

Několik týdnů ho pronásledovali bratři jednoho pistolníka, který ho v jakémsi salonu přinutil k souboji.

Nakonec ho dopadli v Langtry, v malém městečku v ohybu Rio Grande, když čekal na dvoře kovárny, až okovou jeho Yellowa.

Strhla se strašná přestřelka, která trvala téměř hodinu. Honili ho po celém městě a snažili se ho obklíčit. Dva z nich těžce zranil a jednoho zabil. Sám také krvácel z několika ran. Odvedl si koně z kovárny a odjel do noci. Město Langtry se mohlo probrat z ochromení.

O tomto souboji se rozšířily zprávy po celém kraji a byly přibarvené a překroucené.

Kendall Can se stal proslulým, jako dosud žádný pistolník. A tato trpká sláva už byla takřka k nesnesení.

Ujížděl dál na sever. Začal si říkat Broderick Old. V Nevadě narazil na stavbu železnice, která se tam jednoho dne měla setkat s kolejemi společnosti Union Pacifik. Kena Cana to ohromné dílo okamžitě fascinovalo. Několik měsíců žil nepoznán v tomto dobrodružném světě.

Pak ovšem skončilo i tohle nové dobrodružství. Poznali ho, rozkřiklo se, kdo je.

Potom si koupil tři velké nákladní vozy a najal vozky. Vozil na stavbu kamení, zeminu, pražce a dříví a velmi dobře na tom vydělával. Smlouvu však musel vypovědět a vozy prodat, protože ho pronásledovali nejen mladí, ctižádostiví pistolníci, nýbrž i muži zákona a lovci psanců. Zmizel tedy ještě dále na sever a v příštím roce se objevil v Montaně. Tady se cítil poměrně v bezpečí a náhodně koupil zdánlivě bezcenný pozemek, na němž několik dní jen tak ze zvědavosti a z dlouhé chvíle začal kopat.

Narazil na zlatou žílu. Tím na sebe opět upozornil a zase po něm začali jít. Prodal tedy naleziště i pozemek za dva tisíce dolarů jakési společnosti. V noci někdo přepadl jeho domek. Došlo k těžké přestřelce. Když se seběhli sousedé, našli pár raněných a jednoho mrtvého. Muž, který si říkal Broderick Old, krvácel z několika ran.

Zpráva o přestřelce se rychle roznesla. A když si pak pana Broderika Olda prohlédli důkladněji, jeden muž, který přišel z jihu, ho poznal, protože se s ním už jednou setkal.

Takže Kena Cana zase jednou odhalili. V noci uprchl a opustil Montanu.

Mezitím se z něho stal dost zámožný člověk. Za pozemek se zlatou žílou a ze všech ostatních šťastných obchodů, které udělal při prodeji dobytka, jako podnikatel při stavbě železnice, jako stopař a průvodce transportů zlata, měl teď více než 30 000 dolarů.

Sám vedl dost skromný život, nepil a nehrál a pro sebe a svého koně potřeboval velmi málo.

Z Montany se vydal do Wyomingu, odtamtud do Kansasu a po dvou létech přes území Oklahomy opět do Texasu, do Nového Mexika a pak do Arizony.

Když dorazil do města Salt River, odpočinul si jedinou noc a zamířil k jihu. Připadal si, jako by se vracel domů. Celou tu dobu, co se potloukal někde na severu, toužil po Arizoně.

Bylo už pozdní odpoledne, když se Ken Can objevil na kopci. Pod ním ležela jasně se rýsující cesta, která vedla kolem skalnatého kopce. Cesta plná zvířeného prachu, se stopami koní a vozů. V bezvětří se prach brzy usadil, ačkoliv jezdci a vozy po té prašné cestě projeli sotva před deseti minutami.

Ken Can ostrým pohledem velmi pečlivě zkoumal okolí. A tu spatřil na skalnatém kopci ženu, šplhající vzhůru s rancem na zádech.

Nebyla to Indiánka. Byla to docela jistě běloška v modrých plátěných šatech. Šátek se jí svezl z hlavy a Ken Can uviděl její rezavé vlasy.

Uzlíček v jejím náručí se pohyboval. Bylo to dítě – dvou nebo tříleté.

Žena na strmém svahu uklouzla, upadla, pak se něčeho zachytila a zůstala v podřepu. Asi uklidňovala dítě.

Zřejmě před někým utíká, pomyslel si Ken Can.

A opět pohlédl na cestu, na jemný povlak prachu a stopy kopyt.

Nebyl si jist, zda vidí správně, ale začal tušit, že jsou to stopy kopyt neokovaných koní.

Rozhodl se. Sjel z kopce, a když se zastavil na cestě, zjistil, že oba koně vezoucí vůz byli okovaní. Vůz však pronásledovalo pul tuctu neokovaných koní.

Podíval se opět na ženu, která si ho mezitím všimla a zůstala bez hnutí stát. Byl si docela jist, že Apačové zase jednou překročili hranice rezervace. Mohla to být také malá skupina bojovníků, žijících stále ještě divoce a bojujících s každým bělochem.

Pokynul ženě a zajel až k úpatí kopce.

Žena byla asi padesát yardů nad ním. Uviděl jasně, že má u sebe kolt. Dítě v jejím náručí tiše plakalo.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se Ken Can a ta slova mu připadala vyloženě hloupá. Bylo naprosto jasné, že ti dva potřebují pomoc.

Mladá žena nahoře neodpovídala. Ale Ken Can viděl, že pláče. Vypadala docela vysíleně a nehýbala se.

„Jdu pro vás!“ zvolal Ken a seskočil ze sedla. Z pouzdra u sedla vytáhl pušku. Když se vyšplhal o pár metrů výš, žena vstala a vyšla

mu o několik kroků vstříc.

Čím víc se k nim přibližoval, tím jasněji slyšel její oddechování a pláč dítěte.

Pak se setkali. Uviděl, že žena není starší než on, snad dokonce o rok či dva mladší.

„Jeff – můj muž," řekla, „jel s vozem dál a chce odlákat Apače ode mne a od Billa. Vystrčil nás z vozu tamhle za tou zátočinou a volal na mne, že se máme ukrýt před Apači dřív, než si nás všimnou. To jsem udělala. Ukryla jsem se i s Billym a zakryla jsem mu ústa. Banda se přehnala kolem nás a pronásledovala vůz. Určitě Jeffa dostali. Naše koně byli totiž po celodenním cestování už unavení. A vůz byl plně naložený… Och, co vám to tady povídám … Jeff je v nebezpečí! Jestli mi chcete pomoci, cizinče, pak jeďte za Jeffem a pomozte mu!" Mluvila stále hlasitěji a pronikavěji. Byla zoufalstvím celá bez sebe.

Ken Can to ovšem všechno chápal. A obdivoval manžela této ženy, jeho rozhodnost a odvahu. Musí to být člověk, který se neoddává iluzím a všemu se dívá zpříma do očí. Jinak by dokázal jenom čekat na zázrak. Ale on to neudělal. Věděl, že Apači vůz doženou a pak už nebude žádná šance uniknout.

A tak vystrčil za ostrou zatáčkou ženu i s dítětem z vozu a dal jí tak šanci, aby se ukryla a snad i zachránila.

„To je tedy pravý muž," pomyslel si Ken Can. Bylo mu jasné, jaké tvrdosti a odvahy bylo třeba k takovému rozhodnutí, ano i odvahy, ohromné odvahy. Ten muž přece musel vědět, že on sám už svou ženu a dítě nikdy nespatří a že se loučí se svou rodinou i se svým životem.

Který muž by tohle dokázal? Který z mužů by až do poslední chvíle neváhal a nedoufal, že se stane nějaký zázrak? To musí být člověk, pomyslel si Can, který vyrostl v tomto kraji, kde nikdo nezná slitování ani sám se sebou.

Podíval se na ženu. „Pojďte! Pokud to ještě jde, musíme pryč odtud. Váš muž udělal jedinou správnou věc, aby pomohl vám a vašemu malému k útěku. A já poprvé v životě věřím, že to není náhoda, nýbrž že mé kroky vedl Všemohoucí. Jak jinak bych se octl

v téhle chvíli na tomto místě? Abyste byli pod ochranou pistolníka!“

Poslední slova pronesl hořce, ale přece tak, jako by poprvé pocítil uspokojení nad tím, že je skutečným pistolníkem.

Žena měla sevřená ústa. Před chvílí dala průchod své slabosti, skleslosti, zoufalství a strachu, teď se opět uklidnila a ovládla.

Vydala se za Kenem Canem, který jí pomáhal, podpíral a držel, protože svah byl příliš příkrý.

V pořádku se dostali až k velkému žlutému koni.

Když chtěl ženu s dítětem vyzvednout na koně, objevili se Apači. Bylo jich pět, ale jeden z nich byl raněný a seděl na koni celý pokroucený. Za sebou vezli jednoho neosedlaného koně a oba koně od povozu. Takže ten muž se s nimi bil, jednoho Apače zabil a dalšího zranil.

To musí být chlap, pomyslel si Ken Can a podíval se na Apače, kteří se zastavili a také ho pozorovali.

Ken stál na dobrém místě, Apači ho nemohli objet mimo dostřel a obklíčit ho. Držel pušku připravenou v pravé ruce a ustoupil od ženy a od svého koně stranou.

To bylo jasné gesto a Apači to okamžitě pochopili.

Jeden z Apačů měl na sobě žlutou koženou vestu. Žena za Kenovými zády zašeptala: „Jeff je mrtev, museli ho zabít. Ten rudý lump má na sobě jeho vestu. Jsou to vrazi a bandité. Och, proč jsme si postavili ranč v tomhle kraji? Proč jsme byli tak pošetilí a chtěli se tady udržet…“

Dál už nepokračovala, protože všechna ta hrůza, kterou prožila a ještě bude muset prožít, jí sevřela hrdlo jako nemilosrdná pěst.

Ken Can od ní ještě trochu ustoupil, a to byla opět jasná výzva Apačům.

Byl stejně odhodlaný, jako manžel této ženy, který musel učinit kruté rozhodnutí, aby dal své ženě a dítěti poslední šancí.

Rozhodnutí Kena Cana však bylo docela jiné. Po celé dlouhé roky byl pistolníkem. Přece neuteče před pěti Indiány, z nichž jeden je navíc raněný natolik, že do souboje nebude moci zasáhnout. Ken Can neměl ani pomyšlení na útěk. Rozhodl se pro souboj.

Apači to pochopili. A divili se tomu. Na chvíli si mysleli, že je to

léčka a pozorně se rozhlíželi po okolních svazích a kopcích. Ale viděli jen jednoho jediného bělocha, který se tu náhle objevil, aby bránil bílou ženu a dítě.

Čtyři Apači se rozjeli najednou a svého raněného druha nechali u koní. Byli to zavalití, širokoplecí a drsní chlapíci, rychlí a krutí jako stepní vlci. Na hlavách měli čelenky, oblečeni byli do pestrých košil, zdobených kožených legín a mokasínů.

Dopustili se velké chyby. Rozjeli se proti pistolníkovi, stojícímu pevně na zemi, a to byla veliká chyba, protože zatímco oni byli při střelbě za jízdy odkázáni pouze na štěstí, pistolník Ken Can mohl mířit naprosto přesně, protože stál pevně a klidně.

Pušku si nechal v pravé ruce a druhou pomalu vytáhl revolver. Za sebou uslyšel pronikavý výkřik ženy a pláč dítěte.

Pak se čtyři Apači přiblížili na čtyřicet yardů. Kenův velký revolver začal rachotit. Z pušky nemusel ani vystřelit. Šest kulek z revolveru stačilo. Zraněný Apač vykřikl, dal se na útěk a koně nechal osudu.

Když Ken Can přistoupil k ženě, zaregistroval její vyděšený pohled. I dítě ztichlo.

„Půjdeme pohřbít vašeho manžela?“ zeptal se chraptivě. Křečovitě přikývla a pak zašeptala stísněným hlasem: „Och, jak je ten kraj hrozný! Všechno živé se tady zabíjí navzájem, pořád a znova. Och, kdyby byl můj Jeff takový pistolník jako vy, snad by…“

Ken Can pochopil, že ta žena je blízka duševnímu i fyzickému zhroucení.

„Každý živý tvor v tomhle kraji musí bojovat,“ řekl tvrdě. „Takže bojujte i vy, madam! Pláč a odpočinek si můžete dopřát až poté, co dopravíte své dítě domů. Tam si pak můžete dovolit zoufalství a pláč. Ale teď pojďme! Pomůžu vám na svého koně, ten vás i dítě doveze bezpečně, aniž byste ho musela vést. Já si vezmu některého z těch indiánských hřebců.“

Za necelou půlhodinku se dostali tam, kde Apači zabili Jeffa Hillberryho.

Z mrtvého nezůstalo téměř nic. Apači vůz plný sena zapálili i s mrtvým Jeffem. Ken stál mlčky, když žena s dítětem poklekla a začal se modlit. Neuměl ta slova a uvědomil si, že se vlastně nemodlil od té doby, co zemřeli jeho rodiče. Dříve, dokud byl chlapcem, se modlíval často. Ale když jejich ranč přepadli Indiáni a on se dostal mezi drsné chlapy, už se nemodlil nikdy. Teď mu však bylo jasné, že kdykoliv se octl v nebezpečí, jeho myšlenky nebyly ničím jiným, než modlitbou. Vroucí prosbou, aby zůstal naživu. I teď jsou jeho myšlenky modlitbou a prosbou.

Přál si, aby tato mladá žena a její chlapeček přečkali všechny útrapy a aby byli jednoho dne šťastni. Přál si z celého srdce, aby ten chlapec nikdy nepostrádal otce a aby tato žena, která vypadala téměř jako dívka, tu těžkou ztrátu brzy překonala.

Cítil hlubokou lítost a velmi si přál pomoci těm dvěma, zmírnit jejich bolest. Chtěl by udělat něco, co by je trochu potěšilo. Útěchou mu bylo pomyšlení, že ten maličký snad ještě nic nechápe a proto necítí takovou bolest jako jeho matka.

A přece malý plakal. Zřejmě cítil, že se stalo něco zlého.

Možná, že je lepší, když Jeff Hillberry uhořel, pomyslel si Ken Can trpce. Apači ho jistě zohavili, než ho mrtvého hodili na vůz a všechno podpálili. Žena byla alespoň ušetřena otřesného pohledu. Jistě to byl dobrý člověk, který se po smrti dostane rovnou do nebe. Možná, že už teď shlíží na manželku a synka a přeje jim, aby se jim dařilo dobře.

Tyto myšlenky napadaly Kena Cana. Zatím si neuvědomoval, že právě v těch chvílích nastala v jeho nitru významná změna a že jeho cesta dostane nový směr.

Žena vstala. Přistoupila k němu s dítětem v náruči a zkoumavě si ho prohlížela. V jejím pohledu už nebyl strach ani zmatek. Během modlitby zřejmě načerpala onen klid, odhodlání a sebekontrolu, které ženy projevují vždy, když se mají postarat o dítě a nemohou si tedy dovolit zoufalství a hroucení pod tíhou událostí.

Prohlížela si Kena velmi střízlivě a zkoumavě, odhadovala ho

chladně a věcně. A on její pohled snášel klidně. Nedělalo mu to žádné potíže, protože přes svou pistolnickou minulost to byl v jádru dobrý člověk.

Žena to vycítila a v jejích očích se objevil výraz úlevy. Poznala, že Ken je muž, kterému může důvěřovat. A pak se stalo ještě něco. Ten malý chlapec, kterému byly sotva tři roky, přistoupil ke Kenovi a natáhl k němu svou malou ruku.

„Dobrý den, pane," řekl. Už neplakal. Velkýma modrýma očima si pozorně prohlížel Kena Cana. Měl na srdci jistě spoustu otázek, zatím je však nedokázal formulovat. Ken Can všechny ty otázky viděl v chlapcových očích a pochopil, že je dosud tak malý, že kromě „dobrý den, pane" toho mnoho povědět neumí. Ale rozumí jistě mnohem více.

A tak ho Ken Can vzal opatrně do náručí. „Ty jsi Billy, viď?" zeptal se klidně. „Tvůj táta mi o tobě vyprávěl a poslal mě, abych s vámi nějakou dobu zůstal. Táta musel pryč, rozumíš, Billy? Tvůj táta musel někam odejít."

Klučina se na Kena zadíval a pak se váhavě zeptal: „Táta se vrátí? – Kdy se vrátí? Kde je?"

Na svůj věk mluvil skutečně velice pěkně a tvořil už celé věty. Jeho matka se mu jistě hodně věnovala a často s ním mluvívala.

Ken Can se podíval na mladou ženu a teprve teď si uvědomil, že je velmi krásná a půvabná. Rusé vlasy se jí rozpustily a zelené oči zvlhly. Odpověď Billymu nechávala na něm.

Ken ukázal k nebi a s klidnou samozřejmostí řekl: „Už jsi jistě, Billy, slyšel o tom, že se všichni jednou dostaneme do nebe, pokud budeme tady na světě dobří a hodní. No, Billy, tvůj tatínek už je v nebi. Je tam nahoře u Boha se spoustou andělů. A pořád se na nás shora dívá…"

Tu se mu poněkud zastřel hlas. Když se díval do užaslých a důvěřivých očí malého chlapce, svíralo se mu hrdlo.

Susan Hillberryová pokračovala: … „dívá se, jak rosteš a jak se nám daří. Tvůj tatínek na nás tam shora dává pozor. Chrání nás, víš? Tak je to, Billy. Rozumíš tomu, viď?" Přistoupila blíž a vzala si chlapce od Kena.

„Rozumím, mami,“ řekl Billy, ale tvářičky se mu už zase chvěly. Zabořil hlavu do matčina ramene.

Susan Hillberryová se podívala na Kena Cana.

„Odvezl byste nás domů?“ zeptala se.

„To je samozřejmé,“ řekl. „Ale nejdříve musíme najít dobré místo na přenocování. Vy i dítě si musíte pořádně odpočinout. Jak daleko je to k vám domů?“

„Vozem téměř dva dny – je to zapadlé zelené údolí ukryté ve vyprahlé poušti...“

Byla to strastiplná cesta a zásoby vody, kterou u sebe měl Ken Can, nestačila. Protože poslední vodu museli dát dítěti, oni sami i koně museli snášet palčivou žízeň. Ken Can si začal této ženy vážit ještě více. Cestou se o ní dověděl spoustu údajů.

Její dívčí jméno je McLaneová, je jí jednadvacet let. Jeff, její manžel, byl o šest let starší. Zelené údolí uprostřed kopcovité pouště objevil čirou náhodou za války, když tady jako voják severní armády číhal na transport zlata pro jižanské vojáky, který měl přijet z Mexika.

Po válce se seznámil se Susan McLaneovou, která si po smrti svých rodičů vydělávala na živobytí jako pomocná učitelka. Po svatbě následovala Jeffa do tohoto krutého kraje a do překrásného údolí.

A teď? Ken Can se neptal, co bude dělat. Cítil, že to sama ještě neví.

Třetího dne dojeli do onoho zeleného údolí, které na první pohled působilo jako přelud. Zdálo se nemožné, aby uprostřed vyprahlé pouště bylo najednou zelené údolí se spoustou vody.

Ken Can spatřil v posledních paprscích zapadajícího slunce stříbřitý potok, který se vinul v mnoha zátočinách celým údolím, vléval se do dosti velkého jezera a na východě zase vytékal jedním z kaňonů. Údolí a jeho kaňony vypadaly jako otisk obrovské dlaně s mírně roztaženými prsty.

Na severní straně jezera stála farma. Pablo Martinéz, o němž už Can ledacos slyšel, právě dojil krávu.

Když starý Mexičan spatřil jezdce, nechal dojení, vzal pušku a pomalu jim vyšel vstříc.

Susan a malý hoch sesedli, zatímco Ken Can jel s koňmi dál k ohradě. Nechal Susan, aby Pablovi vylíčila, co se stalo. Než zaopatřil zvířata, setmělo se. Zamířil k jezeru, svlékl se a pořádně se vykoupal. Jezero bylo dost hluboké a voda chladná. Napájely ho podzemní prameny, nejen potok.

Ken Can plaval dost daleko. Byl dobrým plavcem, přestože žil dlouhá léta v kraji, kde nebylo kde plavat. Naučil se kdysi plavat v Kentucky, kde prožil své dětství.

Když konečně vyšel z vody, objevil se u něho Pablo a podával mu velký ručník.

„Paní je silná a odvážná," mumlal Mexičan hrdelním hlasem. „Uložila chlapce a teď dělá večeři. Mou pomoc prý nepotřebuje. – Pane Cane, povězte mi, co se stalo. Nechtěl jsem se seňory vyptávat na podrobnosti."

„Chápu," broukl Can. A zatímco se utíral a oblékal, vyprávěl obšírně o všem, co se stalo. Když skončil, řekl Mexičan: „Jo, Jeff Hillberry byl tvrdý a rozumný chlap. Měl odvahu podívat se problémům přímo do očí. Ale to, že se jeho žena a syn zachránili, je malý zázrak. Vás, pane Cane, zaválo na to místo řízení osudu. Jinak to není možné." Ken Can na to neřekl nic. Šel mlčky za starým Mexičanem k domu.

Byl to srub se čtyřmi místnostmi a kamenným krbem. V údolí rostla spousta stromů – Jeff Hillberry a Pablo Martinez nemuseli dřevem šetřit.

Obytná kuchyně byla zařízena velmi útulně. Susan stála u kamen a dívala se přes rameno. Vypadala svěže. Zřejmě se vykoupala a

oblékla si světlé lněné šaty.

„Jídlo je hotovo," řekla klidně. „Slyšela jsem, že jste se koupal v jezeře, Kendalle Cane. Jeff vždycky říkal, že tohle jezero má s tím svým bohatstvím vody hodnotu milionu dolarů. Je to jediná vodní plocha v širém okolí. Daly by se z něho zavlažit a zúrodnit i boční kaňony a celé údolí. Jeff říkal, že by tady bylo místo i pro tucet farem. A v údolích prý by stačilo navrtat zemi a narazilo by se na vodu. Jeff vždycky věřil, že tento kraj má budoucnost a říkával, že vody budeme mít tím víc, čím víc se tady usadí lidí." Zmlkla a nachystala jídlo na stůl. Do kuchyně se přihrnul velký pes, kterého Ken Can dosud neviděl. Vypadal skoro jako stepní vlk, díval se na Kena Cana a větřil.

„Koukněte se, zase honil králíky a jednoho si ulovil k večeři," zamumlal Pablo. „Ten pes je docela samostatný a vůbec nepotřebuje naši pomoc. Jenom s námi bydlí. A teď chce asi vědět, kde zůstal jeho kamarád Jeff Hillberry."

Když padlo jméno Jeffa Hillberryho, pes se rozkňučel. Rychlým pohybem se přiblížil ke stolu a začal očichávat Kena Cana. Pak na něj asi minutu nehnutě hleděl. Ken Can nic neříkal, ale psí pohled opětoval.

Pes potom obešel stůl a zamířil k Susan. Položila mu ruku na hlavu. Pes zakňučel, setřásl dlaň a začal ji olizovat.

„Ten zavětří Apače na deset mil proti větru," řekl Pablo. „Celou dobu jistě ležel v houští u jezera a sledoval vás, pane Cane. Je to chytrý pes."

Ken tu a tam zvedl oči od talíře a zadíval se na Susan. Jedla s ohromnou chutí – a to bylo dobré. Svého manžela už nevzkřísí. Život jde dál. Musí být zdravá a při síle.

Náhle zvedla oči a pevně se na něj zadívala. „Kdy nás opustíte, Kene Cane?" zeptala se drsně. Ken zaváhal. Byl zmaten, nedokázal se vyznat sám v sobě.

Řekl váhavě: „Pokud dovolíte, Susan Hillberryová, rád bych tu pár dní zůstal. V tomhle jezeře se dá báječně plavat. A rád bych si prohlédl kaňony a celé údolí, je to překrásné a odlehlé místo, tady se dá výborně odpočinout."

„Jste pistolník,“ řekla klidně. „Už jsem dokonce zaslechla vaše jméno vyslovovat se strachem. Kendall Can – ano, už jsem o vás leccos slyšela. Jenže si myslím, že všechny ty historky jsou více či méně vymyšlené, nebo přinejmenším zveličené. Kene Cane, myslím, že jste dobrý člověk – sice zatrpklý a vlk samotář, ale v jádru dobrý. Jasně to cítím. Zůstaňte tady tak dlouho, jak se vám zlíbí. Důvěřuji vám.“

Pod opálenou pokožkou zrudl. „Díky,“ zamumlal a zahleděl se do prázdného talíře.

Uběhl týden. Ken Can si prohlédl údolí a okolní kaňony. Zkoumal možnosti jejich zavodnění a došel k názoru, že by se z tohoto kraje dalo skutečně něco udělat, kdyby se našlo dost lidí, kteří by se ovážili tady usadit a tvrdě pracovat.

Ken Can se seznamoval s bližším i vzdálenějším okolím a dával pozor na stopy. Věděl totiž, že ten raněný Indián, kterému se podařilo utéci, jistě zamířil ke svým druhům a vylíčil jim, co zažil. Je docela dobře možné, že brzy dostanou „návštěvu“ bandy Apačů, která by tu mohla natropit spoustu zla.

Proto byl Ken Can velice ostražitý. A spřátelil se se psem, který tolik připomínal vlka.

Po týdnu začal účinně pomáhat při práci na farmě a ukázalo se, že rozumí spoustě věcí. Dovedl pracovat jako tesař, byl zručným kovářem a uměl i kosit trávu. Dělal věci, které by skutečný pistolník nikdy nedělal, protože by se obával, že ztratí rychlost při práci s revolverem.

Jednou mu Susan přinesla večeři. „Kendalle, pracujete tady jako farmář a já vám nemám čím zaplatit. Nemám už téměř žádnou hotovost. Jeli jsme tenkrát s fůrou kvalitního sena a se stovkou liber našich sýrů do města, abychom to tam prodali. Jenže to všechno nám spálili Apači. Nemohu vám zaplatit, Kendalle Cane.“

Ken se tomu usmál.

„Nemusím pracovat za mzdu," řekl stroze. „Jsem dost zámožný, a jsou to dokonce poctivé peníze. Susan, dělá mi to radost, že tady mohu pracovat. Vy to asi nechápete, ale pořád jsem se někde potuloval. A nikde jsem nemohl zůstat dlouho. Tohle je pro mne jako oáza, jako jiný svět. A jsem tady rád. Rád si hraju s Billym. Rád se toulám s Cochisem a včera, když jsem na louce kosil trávu, pocítil jsem touhu usadit se tady v kaňonu a začít s chovem koní a mul. Tahle půda obsahuje zvláštní minerální látky, které jsou v trávě i ve vodě. Myslím, že koním by se tady ohromně dařilo."

Pohlédla na něj podivně, zkoumavě a takřka ostražitě. „Tak ten svůj plán uskutečněte, Kendalle," zašeptala.

Chvíli se díval do prázdna.

„Asi to nepůjde," zamumlal potom. „Nikdy se zřejmě nedokážu někde usadit. Protože jednou mne stejně poznají, najdou se ctižádostivci, kteří se budou chtít se mnou poměřit. Mám také pár nepřátel, kteří se mi budou chtít pomstít. Všude po nějaké době narazím na problémy. Jsem prostě pistolník Kendall Can. A hledají mě dokonce i muži zákona. Je pár věcí, kterých jsem se nikdy nedopustil, nebo které se odehrály jinak. Přesto mi je přičítají za vinu. Susan, jsem asi odsouzen k věčnému putování. To, že smím zůstat tady, je pro mne jako dar. Jednou, možná už za pár týdnů, budu nucen zase odjet."

Domluvil a Susan na to neřekla nic. Dívala se do talíře a neklidně jedla dál.

Ale starý Pablo bručel: „Někdy se člověk musí pevně postavit a vydržet. Musí vydržet stůj co stůj a třeba se i postavit na odpor. Pak možná přijde na to, že se vyplatí zůstat na jednom místě a že nemusí věčně putovat."

„Kdyby to bylo tak snadné," řekl Ken Can trpce.

O tři dny později, když pracovali na bavlníkovém poli, dostali návštěvu. Bylo to osm jezdců s tuctem mul naložených těžkým nákladem, který tvořila spousta malých balíků.

Těch osm jezdců připomínalo kovboje, ale jen na první pohled. Ken Can znal tento druh jezdců. Zřídkakdy viděl drsnější a odhodlanější chlapy a že už jich viděl spoustu. Tato skupina

vypadala už z dálky velmi nebezpečně a výhružně.

Ken Can a Pablo měli zbraně na dosah. Ken Can si už dávno připjal opasek a Pablo vzal pod paži svou brokovnici.

Susan hned zavolala Billyho. Společně mlčky vyčkávali, jen Billy by rád odběhl a hrál si.

Jezdci se všemi zvířaty sestoupili k jezeru. Všichni byli upocení a zaprášení. Jistě měli za sebou dlouhou cestu a možná, že jim na ní chyběla voda.

Několik jezdců si naplnilo klobouky vodou z jezera a lilo si ji na hlavu. Jiní se vrhli na břicho a dychtivé pili. Pila také zvířata.

Ken Can řekl náhle: „Pojďme k domu!“

Udělali to, prošli kolem mužů ve vzdálenosti asi padesáti kroků a dostali se k domu dříve, než jezdci uhasili žízeň a než se osvěžili.

Ken poslala Susan a Billyho dovnitř. Sám s Pablem zůstal na verandě.

Netrvalo dlouho a jezdci se zvířaty přijeli k farmě. Zastavili se u stodoly plné sena a ovsa.

Začali hned krmit svá zvířata a nešetřili krmivem. Chtěli zřejmě dodat svým vyčerpaným koním nových sil.

„Jsou to banditi,“ řekl Ken Can Pablovi. „Prostě si berou, co potřebují. Moc dobře vědí, že tu není nablízku žádná pomoc a že se neodvážíme nic podniknout proti jejich přesile.“

„V tomto kraji je počet lupičů mnohem vyšší než jinde,“ mumlal Pablo. „Ale můžete mi věřit, seňore Kendalle, že nemám strach vystřelit na ně. Rád bych jim dal za vyučenou, seňore. Už víc než čtyřicet let bojuji v tomto kraji proti Apačům a lupičům.“

Ken Can neříkal nic, jenom přikývl. Přimhouřil oči a posunul si klobouk do čela tak, aby jeho oči byly zakryty okrajem klobouku. K verandě vykročili tři muži, jistě vůdci, nejdůležitější muži té bandy.

Jednoho z nich Ken Can poznal už z dálky. Byl to Ringo Maverick, tmavý muž, mrštný jako panter, výborně stavěný, ale poměrně nevysoký. Pověstný pistolník a bandita, na kterého byl vydán zatykač v několika oblastech a státech. Odměny za jeho dopadení by dosáhly nejméně dvou tisíc dolarů. Na všech zatykačích je pozoruhodná poznámka: „Živý či mrtvý!“

Ken Can se s ním setkal už dvakrát, dalo se tedy čekat, že i Ringo Maverick ho pozná.

To se ovšem nemohlo stát hned, protože Ken Can měl na sobě plátěný farmářský oděv, mexický slaměný klobouk a na nohou sandály. Jeho opasek s revolverem v pouzdře se vyjímal na farmářském ošacení dost zvláštně.

Muži, kteří přijeli s Ringo Maverickem, byli stejné ráže. Drsní, chladnokrevní a nebezpeční pistolníci. Jeden byl hubený, s popelavě světlými vlasy a rezavou bradkou s bezvýraznýma očima téměř bez řas. Druhý malý, s křivýma nohama a pihovatým obličejem vypadal už na první pohled jako kohout, který je neustále připraven k boji.

Tohle je mi nebezpečný trojlístek, pomyslel si Ken Can.

Ringo Maverick na něj ostře pohlédl. V jeho očích se na chvíli objevil udivený a takřka zaskočený výraz. Zřejmě se domníval, že poznal Kena Cana, ale zase tu myšlenku hned zavrhl. Nemohl uvěřit, že by se takový muž jako Ken uchýlil do samoty a pracoval na poli jako farmář.

Řekl chraptivě: „Vezmeme si seno a oves. Chceme taky dobré jídlo. Máte tady slepice, prasata, krávy a zahradu se zeleninou. Ať nám žena připraví jídlo. Za všechno zaplatíme. Rozuměli jste, za všechno vám zaplatíme!“ Podíval se na Pabla. „Tu brokovnici dej pryč! Tak dělej, starý! Pryč s tou bouchačkou!“

„Chovejte se slušně,“ ozval se Pablo, „jinak dostanete žhavé olovo místo jídla. Nabil jsem pušku těžkými indiánskými broky. S těmi jsem už vyřídil spoustu Apačů.“

Tři banditi na něj upřeně hleděli a z jejich pohledů čišel vztek. Tito chlapi žili v neustálé nenávisti vůči celému světu a vůči všem lidem. Jejich neuvěřitelná schopnost v zacházení s revolverem, rychlém nabíjení a nemilosrdném střílení jim dávno stoupla do hlavy a zpřeházela všechny hodnoty, takže už dávno nebyli schopni uvažovat normálně.

A tenhle Mexičan si dovolil říct jim drsná slova svědčící o tom, že se jich nebojí a že jimi opovrhuje. Hleděli na něj a uvažovali, jak by ho i s tou jeho brokovnicí zlikvidovali.

Ken Can tušil, že bude velká mela. Tahle banda nemohla přinést

nic dobrého. Pomalu zvedl ruku a posunul si mexický klobouk z čela.

„No, Ringo," řekl, „my dva se přece trochu známe, ne? Dostanete všechno, co chcete. Zaplatíte za to a nebudete tady vyvádět, to by vám mohlo přijít moc draho."

Ringo Maverick vytřeštil oči. Vzápětí je zase přimhouřil.

„Hned od počátku jsem tušil, že se odněkud známe. Ale nemohl jsem uvěřit, že je to Ken Can a že pracuje na poli. Bože můj! Pistolník Kendall Can se zahrabal uprostřed Gila Range v odlehlém údolí, snad se dal dokonce na rodinný život a myslí si, že se na něj zapomene. Ale když přijedou muži toužící po troše zábavy, začne jim kázat a vyhrožovat."

Zeširoka se usmál a ukázal mohutné zuby. Pak pokynul oběma svým společníkům.

„Tohle je Ed Stedloe – a tohle Phil McCromwell. No, Kene Cane, poradili bychom si s vámi. Jenomže nejsme blázni. Teď si nemůžeme dovolit žádné problémy. Kromě toho jsme přece z jedné branže, ne? Vás přece také hledají. Vy už taky dávno nestojíte na té správné straně plotu, který odděluje nás zlé od těch dobrých. Tak vidíte! – Kdy můžeme přijít k jídlu?"

Dříve než jim Ken Can mohl odpovědět, vyšla z domu Susan a postavila se vedle Kena. Její příchod vyprovokoval tři bandity k mlaskání a úsměvům. Teprve pak sáhli po kloboucích a přehnaně zdvořile smekli. Chtěli asi ukázat dobré vychování, ale vypadali spíš jako vlci v beránčím rouše.

„Jo, s takovou ženskou bych se taky stáhl někam do ústraní, aspoň na čas," řekl malý Phil McCromweli se širokým úsměvem a s jiskřícíma očima.

„Ukryl uprostřed samoty ženu a dítě a má tady docela normální domov," konstatoval věcně Ed Stedloe.

„Jídlo můžete dostat za hodinu," oznámila Susan klidně. „A zaplatíte za muže i za zvíře po jednom dolaru. Je vás osm a šestnáct zvířat, takže dostanu čtyřiadvacet dolarů. Vařit začnu hned, jakmile je dostanu. Krmení pro zvířata jste si už nabrali dost."

Hleděli na ni zaraženě. Pak se rozchechtali a plácali se do stehen.

„Máte ohromně podnikavou ženu, Kene Cane," řekl Ringo

Maverick a zase vycenil své blýskavé zuby.

Pak sáhl do kapsy a vytáhl pět pětidolarových mincí. Položil je na zábradlí verandy.

„Tak za hodinu," řekl a otočil se. Jeho kumpáni ještě chvíli civěli na Susan. Z jejich obličejů se snadno daly vyčíst jejich myšlenky a přání. Nebylo to nic dobrého.

Susan si snadno domyslela, co těm dvěma banditům běhá hlavou. Cítila se tím dotčena, ale snažila se nedávat to najevo. Zvedla hlavu a hrdě a zpříma pohlédla na oba muže. A oni si uvědomili, že tato žena dobře ví, nač oba myslí a přesto z nich nemá strach a opovrhuje jimi.

To je rozvzteklilo. Zadívali se na Kena.

„Náramná ženská do téhle samoty," řekl Ed Stedloe a olízl horní ret, který mu nezakrýval rezavý vous.

„Jenom doufám, že si takovou ohromnou ženskou dokážete taky ubránit, Cane," dodal Phil McCromwell chraptivě.

Pak oba odešli a Ken se obrátil k Susan.

„Promiňte, že jsem si tady zahrál na domácího pána a neopravil je, když vás považovali za mou ženu, Susan," začal tiše. „Ale byl jsem přesvědčen, že takto si k vám nebudou tolik dovolovat. Mám jako pistolník jistou pověst. A ti chlapi vědí, že bych neváhal dva či tři z nich zastřelit, pokud by se o něco pokusili. Když vás budou považovat za mou ženu, budou mít na paměti, že bych se za vás bil do posledního dechu, Susan."

„Vím," zašeptala, „já všechno vím, Kendalle."

A vešla do domu.

Čas utíkal pomalu. Během té hodiny čekání byli Ken Can i Pablo Martinez pořádně nervózní.

Banda si udělala pohodlí, odsedlala všechna zvířata a sundala mulám náklad. Zahnali koně i muly k vodě, aby se osvěžili a napili. Také muži se vykoupali. Pak se natáhli do stínu stromů nebo za stodolu a čekali na jídlo.

Ken Can už věděl co ty muly nesly. Řekl Pablovi: „Převážejí stříbrné cihly. Zřejmě někde přepadli transport. Každá z těch cihel má padesát kilo. Jistě se o to strhla těžká bitka, ale jim se podařilo prchnout i s kořistí. Tahle banda uloupila snad tunu stříbra a teď si ho někam odváží.“

„To jsem si taky myslel,“ odvětil Pablo. Chvíli oba mlčeli a uvažovali.

Pak řekl Pablo to, co napadlo i Kena Cana: „Ta banda teď zná bezpečnou cestu pouští. Určitě sem přijedou častěji. Mohou si tady odpočinout, najíst, napít, vzít si zásobu vody. Určitě je nehostíme naposledy.“

„Taky si myslím,“ zamumlal Ken Can trpce.

Susan zavolala, aby jí šli pomoci postavit venku na verandě stoly a prostřít k jídlu. Když byli hotovi, přišli bandité. Pět členů bandy, kteří se dosud nepřiblížili k farmě, byla pětice pobudů. Jejich pohledy Susan urážely. Navenek se však chovali zdrženlivě. Ringo Maverick jim zřejmě uštědřil lekci. Přesto bylo ve vzduchu hrozné napětí.

Když se lumpové najedli, šli se zase natáhnout do stínu. Zůstali pouze Ringo Maverick, Ed Stedloe a Phil McCromwell.

„Občas se sem vrátíme,“ oznámil Ringo Maverick klidně. „Tohle je náramně dobré místo, můžeme se tady posilnit a nabrat vodu na další cestu. Budeme se tady chovat slušně a pokaždé vám dobře zaplatíme. Rozhodli jsme se, že s vámi budeme vycházet dobře. A taky nikde nepovíme, kde se Ken Can schoval.“

Pak vstal a zamířil ke dveřím. Při posledních slovech se opět zazubil.

Ruka Kena Cana spočívala na revolveru. Ale Ringo Maverick nešel dovnitř za Susan. Jen zavolal: „Madam, občas se dostaneme do většího města. Máme vám něco přivézt? Máte dítě a tady není široko daleko žádný obchod. Máte nějaké přání? Za pár týdnů se tady cestu nazpět stavíme.“

„Ne, díky. Nemám žádné přání,“ ozval se zevnitř strohý a odmítavý hlas Susan.

„No, přesto na vás budu myslet,“ zašklebil se bandita a otočil se

ke Kenu Canovi. „Ať se vám to, Cane, líbí nebo ne," dodal.

A pak už jen kývl na své kumpány a odcházel s nimi.

Za hodinu už celá banda osedlávala koně, nakládala balíky na muly a posléze odjela z údolí.

Susan teď vyšla na verandu a řekla stroze: „V tomhle kraji se člověk musí obávat nejen Apačů. Ted máme co dělat s bandity. A oni se chtějí vrátit. Kendalle, vy jste jednoho z nich poznal. Jsou to lupiči?"

Ken Can přikývl. „Ringo Maverick je velice nebezpečný," řekl. „Tím nebezpečnější, že se domnívá, že svou bezohledností vždycky dosáhne svého. Jenže to je omyl, Susan. Už je odsouzen k zániku. Je to tak vždycky, když tenhle druh lidí začne jednat příliš divoce a nebezpečně. Nějaký šerif se silnou jednotkou vojáků ho najde a zlikviduje. Je docela možné, že už je nikdy neuvidíme."

Jeho slova na ni působila uklidňujícím dojmem. Chvíli hleděla do jeho očí. A pak náhle řekla: „Jeff – můj manžel a vy, Kendalle, byste byli dobrými přáteli. Ano, byli by z vás dobří přátelé."

S tím zase odešla po své práci.

Ken Can chvíli zůstal stát a uvažoval o leccčems. Ale v jeho mysli stále zněla její poslední slova.

Najednou spatřil psa. Celou dobu se v duchu ptal, kde může Cochise vězet. Od té doby, co přijeli bandité, po psovi jako by se zem slehla. Teď ho tedy zahlédl. Ležel za kádí v rohu verandy a ani nemukal. Byl tak šikovně schovaný, že Ken Can ani netušil, že tam je.

Teď tedy Cochise vylezl. Několik vteřin na sebe s Kenem hleděli. Z Cochisových nažloutlých očí jako by vyzařovala lidská chytrost.

Ken Can byl najednou pevně přesvědčen, že pes tam za kádí číhal skutečně záměrně a že by skočil některému z banditů po krku, kdyby se strhl boj.

Starý Pablo řekl spokojeně: „Hodný pejsek, Cochise, hodný! Jen hezky vždycky hlídej, jak jsem tě to naučil!"

Otočil se ke Kenovi: „Cochis není zákeřný," řekl. „Ale narodil se v poušti a musel se naučit obstarávat si potravu. V poušti se musí lovit naprosto neslyšně. Proto by také dokázal nečekaně skočit Ringo

Maverickovi po krku, kdyby se odvážil překročit práh domu.“

Ken Can přikývl.

Díval se za jezdci, kteří teď projížděli napříč údolím a mizeli v jednom z kaňonů směřujícím na východ.

Uběhlo několik týdnů, které byly pro Kendalla Cana nejšťastnějším obdobím jeho života. A pak se vrátili banditi.

Tentokrát jich bylo pouze sedm a dva z nich byli ranění, měli ovázané rány a vypadali vyčerpaně.

Měli s sebou ovšem dvanáct mul, takže vezli ještě větší množství stříbra než poprvé.

Všechno se odehrávalo podobně jako tehdy. Muži i zvířata byli unavení a zaprášení a téměř umírali žízní. Nejprve všichni zamířili k jezeru, kde se polévali vodou. Pak si zase nabrali ve stodole krmení pro zvířata.

Ringo Maverick zamířil k domu s několika balíky a položil je na stůl na verandě.

Usmíval se tak zeširoka, až to vypadalo jako by vystavoval na odiv svůj mohutný chrup. Smekl klobouk před Susan, která vyšla ze dveří a uklonil se jí.

„Dobrý den! Tak jsme zase tady. A přivezli jsme vám nějaké drobnosti. Dobré mýdlo, nějaké látky, nitě a něco pro malého. Prosím, přijměte to, madam. Neznamená to, že byste k nám měla být přívětivější než minule. Nechceme mít problémy ani nepřátelství, a tak bychom si měli vycházet vstříc, ne?“

Odvrátil hlavu. Tam, na konci verandy stál Kendall Can opřený ramenem o stěnu. Vedle něho stála káď a za ní opět ležel pes, který mu spolehlivě kryl záda.

Bandita se na Kena Cana zpříma podíval.

„Máte něco proti tomu, Cane?“ zeptal se a v jeho hlase zazněl číhavý podtón.

Ken Can mírně přikývl. „Děkujeme za všechno, co jste přivezl,

Mavericku," řekl. „Ale zaplatíme za to. Laskavost je už to, že jste všechny ty věci koupili a přivezli sem. Zaplatíme za ně a vy a vaši lidé zase zaplatíte za všechno, co tady dostanete. Tak to je a tak to bude!"

Ringo Maverick se opět zachechtal. Lehce si olízl rozpraskané rty, aby byly pružnější a aby se mu lépe hovořilo. Otočil se k Susan a vrhl přitom letmý pohled na Pabla, který stál s brokovnicí v opačném koutě verandy.

„Myslím," řekl Ringo Maverick Susan, „že váš muž je poněkud žárlivý. Vůbec nic vám nesmím darovat. Je Kendall Can vůbec vaším manželem? Jste s ním opravdu oddána? Je to jeho dítě?"

Při jeho otázkách přimhouřila oči. Pak se na něj zpříma zadívala. „Do toho vám vůbec nic není, pane Mavericku," řekla klidným hlasem. „My se taky nezajímáme, odkud berete stříbro a kam ho vozíte, že? Tak proč se vyptáváte a chcete vědět něco, co se vás vůbec netýká?"

Znovu se usmál. „Jen jsem se ptal," řekl. „Váš muž byl Jeff Hillberry a měl černé vlasy. – No dobrá. Tak Can není vaším manželem. Dál už se vyptávat nebudu. – Dobrá, zaplatíte za ty věci, které jsme vám přivezli."

Náhle se otočil a odešel z verandy. Dole se ještě jednou zastavil a pohlédl na Kena Cana. „Taky jsem se informoval," řekl pak, „jak jste na tom momentálně se zákonem vy, Cane. A zjistil jsem, že město Arizonac má pořád ještě zájem o váš skalp. Muž, kterého jste tenkrát zabil a člověk, kterého jste zmrzačil, mají spoustu přátel nejen v Arizonacu, ale i jinde. Dokonce se shromáždila částka dvou tisíc dolarů, kterou jsou v Arizonacu ochotni zaplatit za vaši hlavu. Ale nemějte obavy! Dokud tady budeme vítaní, neprozradíme, kde vás najdou, Cane. Představte si, co by to bylo pro lovce psanců, kdyby se dozvěděli, že žijete v zastrčeném údolí. No, vždyť my si rozumíme, Cane, že?"

Ken Can přikývl, protože vskutku rozuměl náramně dobře. Bylo to také docela prosté. Ta banda prostě očekává, že bude držet s ní a že jí poskytne kdykoliv pomoc.

Pokud to neudělá, je jeho pobyt tady u konce. Protože pak se sem

vypraví pistolníci posedlí touhou proslavit se, lovci psanců a bratři, synové nebo přátelé mužů, kteří ho v minulosti vyzvali na souboj a které zabil.

On sám pak bude muset pokračovat ve svém toulavém životě.

Najednou z toho dostal strach a bylo mu jasné, že by byl schopen udělat cokoliv, jen aby mohl dále žít v klidu. Zůstal na verandě, když přišli bandité k jídlu. Sledoval je a poznal, že oba ranění dostali zásahy z brokovnice. To mu bylo důkazem toho, že zastavili transport stříbra a že se strhla přestřelka s doprovodem. Střelci z doprovodu těchto transportů používají totiž brokovnice.

Bandité k němu neustále vrhali vyčítavé pohledy. Trousili neslušné poznámky a častovali Susan, která je spolu s Pablem obsluhovala, nechutnými pohledy.

Susan to musela snášet a snášela to hrdě a lhostejně jako stříkance bláta, které jsou nepříjemné, ale dají se spláchnout.

Zvlášť Ed Stedloe a Phil McCromwell na ni neustále hleděli a kladli jí otázky, na které musela odpovídat, protože mlčení by chlapi vzali jako urážku. Kena Cana už svrběly ruce a cítil, jak se ho zmocňuje stále větší vztek. Ale bylo mu jasné, že nemá smysl začínat hádku nebo boj, dokud to nebude nezbytně nutné a pokud se tady ta banda zdrží opravdu jen krátce. Všichni banditi byli totiž jaksi nervózní a chovali se jako na útěku. Možná, že počítají s tím, že se tady objeví jejich pronásledovatelé.

Po jídle poslal Ringo Maverick jednoho z mužů po jejich stopě z údolí. Ten se za hodinu vrátil a zavrtěl hlavou. Ringo Maverick vzbudil spící muže. Osedlali koně, naložili náklad a pospíšili si s tím. Dvouhodinový odpočinek a koupání v jezeře osvěžilo lidi i zvířata. Byli zase fit.

Susan zůstala v domě a nevyšla už ven. Pes už neležel za kádí, nýbrž na zápraží. Ken Can a Pablo Martinez pořád ještě ostražitě čekali na verandě.

Ringo Maverick předjel před dům. Řekl Kenu Canovi: „Kdyby se tady měli objevit naši pronásledovatelé, nebylo by od vás, Kene Cane, chytré, kdybyste jim řekl naše jména, nebo jim poskytl nějaké informace.“

„Vím," řekl Can pomalu. „Ale ani já sám bych si nepřál nechat se chytit lidmi, kteří jdou po vás."

„Vždyť tady pobíháte jako farmář," namítl Maverick. „Já bych vás byl také nepoznal, kdybyste se sám nepředstavil, abyste nás varoval. Myslím, že našim pronásledovatelům takhle hrozit nemusíte. Klidně jim zahrejte farmáře."

Bez dalšího slova odjížděl pryč.

Ken Can hleděl za bandou, dokud neopustila údolí a nezmizela v kaňonu. Přišel k němu Pablo a zamumlal: „Tahle banda se bude chovat pokaždé zpupněji a Ed Stedloe a Phil McCromwell se dívají na seňoru tak, že se mi chce vzít na ně bič. Ti darebáci jsou stejně nebezpeční jako Apači. Jestli sem ta banda přijde ještě jednou, neskončí to dobře, Kendalle Cane."

Ken Can na to neřekl nic. Pomalu si otřel čelo a očí. Pak zapřáhl sáně na seno, které vyrobil místo spáleného vozu. Vjel na louku, aby shrabal seno. Pracoval bez chuti. Neustále se díval k západu.

Když se slunce naklonilo a začalo zbarvovat oblohu do ruda, objevila se skupinka jezdců.

Blížila se pomalu, protože zvířata byla unavená a zmírala žízní. Jezdcům se nedařilo o nic lépe. Vedl je indiánský stopař, který měl jistě co dělat, aby neztratil stopu banditů. Jinak by nepřijeli s takovým zpožděním, zvlášť když nevezli žádná nákladní zvířata.

Přicházela tma. Potmě nemohou sledovat stopu, i kdyby mohli nasednout na odpočaté koně. Banditi mají náskok několika hodin a tahle skupinka je hned tak nedostihne. V tomto divokém kraji se spoustou kamenitých ploch a roklí má i zkušený stopař spoustu práce se sledováním stopy. A tím se zvyšuje náskok pronásledovaných.

Ken Can předjel se sáněmi naloženými senem před stodolu a začal seno vykládat. Mezitím se dvanáct jezdců osvěžilo u jezera a napojilo unavené koně.

Jeden z mužů přicházel ke Kenovi. Měl odznak vládního agenta. Nebyl to tedy obyčejný městský šerif, nýbrž vládní důstojník. Za ním kráčel muž se šerifskou hvězdou.

Kenu Canovi byla celá věc jasná. Šerifa Halla Higginse znal od vidění, zatím s ním však neměl co do činění. Ale už o něm mnohé

slyšel. Říkalo se, že tento šedovlasý, hubený a unaveně vyhlížející muž je nebezpečný a že dokáže střílet rychle jako blesk. Doprovázela ho skupinka jeho lidí a vládní agent.

Oba muži se zastavili před Kenem Canem, který nechal práce a pokývl jim. Viděl, že k nim přichází také Susan a Pablo. A tak řekl příchozím: „Přišli jste kvůli té bandě, že? Hned jsme si mysleli, že jsou to psanci. Ale dali jsme jim jídlo a krmení jejich zvířatům. Co jsme měli dělat? Zaplatili nám za to.“

Pronásledovatelé zločinců se na něj přísně zadívali. Ken odložil opasek a revolver si zastrčil za pásek kalhot. Dívali se na pažbu jeho revolveru. Pak se obrátili k Susan přicházející s Pablem. Dotkli se okrajů klobouků a tu se ukázalo že šerif Susan zná. Nebylo to nic divného, protože Hillberryovi jezdili jednou do měsíce do města prodávat co na farmě vypěstovali, a nakupovat, co potřebovali. Ta cesta byla pokaždé dobrodružstvím a trvala tam i zpět celkem pět dní. Po tu dobu zůstával v údolí Pablo docela sám.

Šerif začal klást otázky a Susan odpovídala. Velmi statečně vylíčila, jak jejího manžela zabili Apači a jak se objevil Kendall Can a zachránil ji i dítě a pak u nich zůstal jako pomocník.

„Jakže se jmenujete?“ zeptal se šerif.

„Old – Broderick Old,“ řekl Ken Can klidně a cítil na sobě zkoumavý pohled šerifových bystrých očí.

„Paní Hillberryová, vy tomuto muži důvěřujete? Jste spokojena s jeho prací?“

„Neodvážila bych se zůstat v tomto kraji sama s Pablem a s dítětem,“ odpověděla stroze. „Zachránil Billymu i mně život a dělá tady práci, kterou dříve dělal můj manžel. Bydlí s Pablem tamhle v přístavku u stodoly. Jsme tady všichni spokojeni. Doufejme, že jednoho dne bude tento kraj více osídlen. Pak…“

„Připomíná mi člověka, kterého jsem už jednou viděl a o kterém jsem toho mnoho slyšel,“ zamumlal šerif. Pak se zeptal: „Poslyšte, nejste Ken Can? Projížděl jste před několika týdny Santa Catalinou. Viděl jsem vás jíst v jedné restauraci. Později, když jste odjel z města, mi řekl jeden z tamních občanů, že mi asi zachránil život. Protože kdyby mi řekl tehdy, kdo se ve městě zdržuje, určitě bych se

vás pokusil zatknout, a to by mne stálo život. Tak mi to ten šprýmař řekl. No, neměl jsem o vás zájem, proto jsem se za vámi nevydal. Vím sice, že v Arizonaku vypsali na vaši hlavu odměnu, ale Arizonac je hrozné město. Je plné darebáků a nepatří k mému obvodu. Ale pokud jste Ken Can, řekněte mi to hned.“

Při těch slovech už nevypadal unaveně. V jeho očích blýskala ostražitost. Bylo poznat, že je to zkušený šerif.

Ken Can opět pochopil, jak je Arizona malá. Země může být jakkoliv rozlehlá, ale co je to platné, když je tu jen několik měst, kterými musí každý projet, aby si obstaral potřebné věci. A protože je mužem budícím pozornost svým zevnějškem, popsaném ostatně ve starém zatykači, pokaždé se stane, že ho někdo pozná.

Ustoupil o krok zpět, opřel se zády o dveře stodoly a pak přikývl. „No tak dobrá, jsem tedy Ken Can. A co teď, šerife? Chcete si mě vzít jako náhradu za bandity, kteří vám utekli?“

„Víte o tom, že uloupili náklad stříbra?“ zeptal se vládní úředník, který doposud mlčky naslouchal.

„Nebylo těžké uhodnout, že ty malé balíky, které nesly muly, byly cihly stříbra,“ vysvětlil Ken Can a vyměnil si pohled se Susan. Pak pokračoval: „O samotných banditech však nevíme skoro nic.“

Oba muži se zamysleli. Opětoval jejich pohledy a bylo na něm vidět, že se zatknout nenechá.

„Už jsem toho o vás slyšel spoustu, Kendalle Cane,“ poznamenal vládní úředník a uklonil se Susan. „Jsem Stapp Blaine a pracuji pro vládu. Doprovázím šerifa a jeho lidi. Mohl bych si u vás nakrmit koně, madam?“

Susan mlčky přikývla. Její pohled směřoval k šerifovi, který zamyšleně pozoroval Kena Cana. „Možná, že patříte k té bandě, Cane,“ poznamenal. „Možná, že pracujete pro ty lumpy jako hlídka, ne?“

„Chcete mě zatknout, šerife, nebo ne?“ zeptal se Ken Can přímo.

„Zachránil Billymu a mně život,“ opakovala Susan. „A je to dobrý člověk. Billy si s ním rád hraje. Náš pes si ho oblíbil. Víte přece, že děti a psi vycítí, je-li člověk dobrý, či ne. Já vím, šerife, že má špatnou pověst. Ale ta leckoho pronásleduje jako nakažlivá nemoc.

Snad za to ani nemůže …“

„Ale já za to mohu,“ přerušil ji Ken Can. „Byl jsem mladý, divoký a nezkušený. Pracoval jsem na malém ranči a musel jsem se naučit zacházet s koltem, abych se ubránil Apačům a zlodějům dobytka, A pak jsem si jednou vyjel, abych poznal svět. Jenže hned v Arizonaku jsem se dostal do prvního problému. Neměl jsem tenkrát střílet, měl jsem se raději vzdát výhry. Snad by …“

Zarazil se, protože si uvědomil, že slova, která vychrlil, popisují jeho neklidný život a nejistou budoucnost plnou obav, ale i jeho touhu po záchraně.

Pak řekl šerifovi: „Tady jsem našel klid. Někdy jsem dokonce doufal, že se na pistolníka Kena Cana zapomene, pokud budu v ústraní delší dobu. Během několika týdnů se ze mne stal farmář. A líbí se mi tady stále víc. Šerife, ještě nikdy v životě jsem nikoho o nic neprosil. Ale teď…“

Hrdost mu nedovolila pokračovat. Zaťal zuby. Ne, nedokáže prosit o to, aby ho nechali na svobodě.

Susan i Pablo mlčky sledovali oba muže. Stapp Blaine, vládní agent, zatím se šerifovými lidmi přiváděl koně od jezera. Ohřebelcoval svého šedáka a zašel do stodoly. Vynořil se z ní na druhé straně, obešel budovu a dostal se Kenu Canovi za záda. S revolverem v ruce drsně pronesl:

„No tak, Kene Cane, mířím na vás. Nedělejte žádné hloupostí, až vám šerif nasadí pouta!“

Šerif Hal Higgins chvíli váhal. Snad ho zaujala Kenova zpověď, snad si byl vědom toho, že se Ken Can snadno zatknout nedá. Blainův zásah však jeho nerozhodnost rozptýlil.

„Ano, zatýkám vás, Kendalle Cane,“ řekl. „Nemám jinou možnost. Jste stíhán dosud platným zatykačem, vydaným v Arizonaku. Budete se muset hájit proti mnohým obžalobám a obviněním, Kendalle Cane. Nemohu vás nechat běžet, máte toho na svědomí příliš mnoho. – Vezmu k sobě vaši zbraň.“

„Jestli uděláte jediný krok, zastřelím vás,“ řekl Ken Can. „Z toho člověka, který mně míří na záda, nemám strach. Snad by byl schopen střelit mne do zad, ale dobře ví, že bych vás vzal s sebou. Nenechám

se jen tak zatknout, šerife. Nejsem si vědom žádného zločinu. Nikdy jsem nevystřelil na člověka první, vždy jsem se jen bránil. Ani tenkrát v Arizonaku jsem nehrál falešně. A to ostatní, co se mi přičítá – jako třeba přepadení poštovních dostavníků, to jsem opravdu neudělal. To je daň mé pistolnické pověsti a taky dílo mých nepřátel. Ne, šerife, nepodaří se vám zatknout mne živého. Prožil jsem krušné tři roky přejížděním z místa na místo a hledáním koutku země, kde by mne nikdo nepoznal. Bylo to strašné! Ale zatknout mě, odvézt do Arizonaku, posadit do vězení, to…“

„Kene, nesmíte se postavit proti zákonu. Prosím vás, nedělejte to,“ vzrušeně a s obavou zvolala Susan Hillberryová. Bylo zřejmé, že stojí zcela na Kenově straně a že chce ze všech sil zabránit, aby provedl něco, co by se už nikdy nedalo napravit.

Udiveně na ni pohlédl. Pokračovala, jako by ho zapřísahala: „Kene, vím, že jste dobrý člověk a že jste se nedopustil toho, z čeho vás obviňují. Musíte však těmto obviněním čelit u soudu, přesvědčit většinu porotců o tom, že to bylo jinak, než si lidé povídají. Kene, neklaďte odpor. Šerif Higgins je spravedlivý člověk. Určitě nedopustí, aby se vám stalo příkoří a abyste nedostal šanci řádně se obhájit. Kene, bojujte proti křivdám a pomluvám – ale prostředky práva! Ne pistolí. Prosím vás, Kene Cane!“

Ken Can pocítil nesmírný údiv. Nikdy by nečekal, že Susan projeví tak silnou účast s jeho osudem. Pokoušel se pochopit i její snahu zabránit mu, aby použil zbraň proti muži zákona. Kdyby to udělal, ztratil by šanci žít mezi lidmi. Stal by se psancem.

V jejích očích viděl účast, obavu a touhu pomoci mu. A tak zvedl pomalu obě ruce a řekl prostě: „Tak dobrá, šerife, vezměte si můj revolver.“

O deset hodin později byla skupina ozbrojenců vzdálená dvacet mil od osamoceného údolí, od Susan, Billyho a Pabla, a mířila k Santa Catalině.

Skupina právě odpočívala. Muži se uložili do stínu kopce a Ken Can usedl poněkud stranou na kámen. Na rukou měl sice pouta, ale celkem bez problémů si dokázal ubalit cigaretu.

Právě se pokoušel vytáhnout z kapsy zápalku, když k němu

přistoupil Stapp Blaine, podal mu oheň a přisedl si k němu.

„Šerif Higgins a já bychom s vámi chtěli uzavřít dohodu, Kene Cane," pronesl tiše a zapálil si cigaretu.

„Dohodu?"podivil se Ken Can a zatvářil se nedůvěřivě. Vládní agent Blaine byl světlovlasý šlachovitý muž s dravčíma očima a plavými vousy, zkrátka typický Texasan. Přikývl a zopakoval: „Dohodu, ano! Pomůžete nám vyřídit tu bandu lupičů stříbra!"

„Ringa Mavericka a jeho kumpány?"

„Ano, tu bandu, která uloupila stříbro a která nám opět unikla, vede Ringo Maverick. Jenže to je jenom jeden z jejich vůdců. Celé je to organizováno mnohem složitěji. Asi se divíte, proč se o takovou lapálii zajímá vládní pověřenec. Vysvětlím vám to, Kene Cane. Tihle zloději stříbra zastavují transporty, zabíjejí a mrzačí jejich průvodce, ale pozornost federální vlády vzbudili něčím jiným. Oni totiž pašují stříbro z Mexika. Tam ho pořídí levněji. Pak ho roztaví a upraví tak, aby vypadalo jako stříbro z amerických dolů. V takové podobě je mohou prodávat v některé z výkupen za stanovenou cenu. Už ho nemusí prodávat pokoutním překupníkům za polovic. Dozvěděli jsme se, že ta banda je ve spojení s jedním stříbrným dolem. Maverick a jeho banda tam vozí mexické stříbro. Zatím ovšem nevíme, který důl to je. A taky nám nestačí dopadnout Ringa Mavericka a ty jeho kumpány. My potřebujeme zničit celou prodejní organizaci. A k tomu potřebujeme člověka, který je nebojácný, chytrý a který má důvod riskovat. Když jsem tam na farmě slyšel, kdo jste, napadlo mne hned, že byste mohl být tím pravým mužem pro nás. Dal jsem šerifovi znamení a vpadl jsem vám do zad."

Pak se odmlčel a zálibně si prohlížel popel své cigarety.

Ken Can zatím překonával zmatek a pokoušel se celou věc v klidu rozvážit a pochopit. Podíval se na šerifa a jeho lidi roztroušené kolem, odpočívající a pokuřující v trávě.

Sám šerif přinesl Kenovi láhev s vodou a studené maso s chlebem, které připravila Susan Hillberryová Kenovi na dalekou cestu.

Zašeptal Kenovi: „Stojím za každým slovem, které vám řekl Blaine, hochu. A budu dodržovat všechno, co vám slíbil."

Pak zamířil ke svým mužům, posadil se na velký kámen a pustil

se také do jídla.

Vládní agent Blaine si dal na čas. Nenaléhal na Kena Cana, počkal, až se nají. Teprve pak se zeptal: „Tak co, co mi odpovíte, Cane?“

Ken Can velmi rychle pronikl k jádru věci. Zeptal se: „Potřebujete muže, který – jak sám říkáte – má důvod riskovat. Jaký důvod mám podle vás já? Co dostanu za to velké riziko?“

Po těch slovech klidně pokračoval v jídle.

Blaine neodpověděl hned. Pokuřoval a pozoroval šerifovy pomocníky rozložené v trávě. Byli tak daleko, že nemohli rozumět, o čem si s Kenem povídá. Teprve po chvíli řekl:

„Když federální vládu přesvědčím, že tu bandu zlodějů, vrahů, pašeráků a podvodníků se nám podařilo zlikvidovat s vaší pomocí, může vláda vyvinout nátlak na příslušné soudní orgány a vy budete omilostněn. Všechno, co proti vám mají, bude zrušeno, a vy budete moci začít nový život s čistým štítem. Asi se budete chtít vrátit do toho překrásného údolí k Susan Hillberryové. Nebudete už pistolníkem, Kene Cane, budete na straně zákona. Mám při svém úkolu i zvláštní pravomoci a těch hodlám využít pro ty, kteří mi pomohou chytit zloděje stříbra a jejich odběratele. – Dobře si to rozmyslete, Kene Cane!“

„Jak byste si to představoval?“ zeptal se Ken.

„Inu, nebude to žádná procházka. Podle mne byste měl nejdříve uprchnout z vězení v Santa Catalině a pak se pokusit napojit na tu bandu. Její členy ostatně znáte. Musel byste ovšem dosáhnout toho, aby vás přijali mezi sebe a vzali vás na své cesty. A protože budou stříbro dopravovat zřejmě osvědčeným způsobem, mohl byste později nechat všechny důležité informace u Susan Hillberryové. Taky byste se musel postarat o to, abychom mohli sledovat stopy té bandy. A až zjistíte, který ze stříbrných dolů odebírá kradené nebo pašované stříbro a prodává ho vládě jako vlastní produkci, musíte najít nějaký způsob, jak se …“

Umlkl a mávl rukou. „Ach, nic se nedá předpokládat. Bude záležet na tom, zda budeme ty lumpy moci sledovat. Všechno si musíme promyslet a důkladně připravit. Budeme mít dostatek klidu v

Santa Catalině. Ted pojedeme ještě dva dny. Přemýšlejte, jak na to!“

Ken Can náhle věděl, že je ochoten udělat cokoliv a riskovat všechno, jen aby se mohl vrátit do zeleného údolí k lidem, s nimiž žil v minulých týdnech.

O týden později uprchl Ken Can z vězení v Santa Catalině. Vězení mělo čtyři cely a on byl jediným vězněm. Z plechové lžíce si vyrobil nástroj, kterým nadzvedl péro zámku a současně vysunul západku. Udělal to tiše a nenápadně.

Šerif v přítomnosti svědků zjistil, že vězeň prchl z řádně uzamčené cely. A dokonce na šerifově koni.

Skupina pronásledovatelů vyrazila téměř okamžitě, vrátila se po několika dnech bez uprchlíka. Ken Can zmizel beze stop.

Ken Can ujížděl po klikatých cestách a užíval spousty triků ke zmatení stop. Obrátil se k západu, přebrodil San Pedro River a ukrýval se v kopcích, odkud pozoroval okolí.

V noci pokračoval v cestě podle popisu, který mu poskytl šerif. Brzy opustil San Pedro Valley a krátce po půlnoci vstoupil do městečka Silverhole.

Nebylo to vlastně ani město, spíš malá primitivní osada s jedním obchodem, hotelem a salonem. Všechny tři instituce byly umístěny vedle sebe. Člověk je mohl navštívit, aniž by sestoupil z dřevěného chodníku na prašnou cestu.

Ken Can sesednul před salonem. U zábradlí bylo uvázáno několik koní a poblíž dveří v hlubokém stínu seděli dva muži.

Uvnitř lokálu bylo asi tucet hostů. Pozorně si prohlédli příchozího, ten jim oplatil příkrým pohledem a přistoupil k nálevnímu pultu. Stál tam zrzavý chlapík oblečený jako kovboj. Postavil poloprázdnou sklenici, usmál se a zvolal:

„Ale to je přece Kendall Can, že? Viděl jsem vás asi před týdnem, ale to jste měl ruce v železech a šerif vás vedl do vězení. Poslyšte, Cane, vy jste utekl? Myslíte, že vás pronásledují?“

Ostatní hosté okamžitě zpozorněli.

„Proč vás to zajímá," opáčil Ken Can mírně.

Několik mužů vyskočilo. „Jestli vás pronásledují, najdou taky nás. To jste neměl nic lepšího na prácí, než přijít sem? Tady byl vždycky klid a bezpečí!"

Ken Can se usmál. „Nebojte se, nikdo mne nepronásleduje. Zahladil jsem své stopy tak dobře, že mne nikdy nenajdou."

Muži se uklidnili, ale pozorovali Kena, který zatím vypil svou sklenici. Postavil ji na pult a vyšel z lokálu. Nikdo za ním nevyšel. Ken Can znal podobná zapadlá místa velmi dobře, Často se v nich sám ukrýval. V takových zapadlých osadách si obstarávají své zásoby psanci a dobrodruzi.

Ken Can vešel do obchodu a přes pokročilou hodinu si nakoupil pár potřebných věcí. Před krámem ho oslovil brunátný chlapík.

„Máte zbraň i peníze. Že byste z toho vězení utekl tak dobře vybaven?"

„Co je vám do toho?" odrazil jeho výpad Ken Can. „Kladete mi otázku, která se mi nelíbí!"

Muž s brunátným obličejem se trochu zarazil a zatvářil se omluvně. „Lidi tady v kraji zajímá, jak jste mohl něco takového dokázat."

„Tak jeďte do Santa Cataliny a poptejte se tam," odvětil Ken neurvale.

Pečlivě uložil všechno, co nakoupil do sedlových brašen a brunátný muž z toho usoudil, že se Ken chystá strávit nějaký čas tábořením na odlehlých místech.

„Tady jste v bezpečí, Kendalle Cane," ozval se náhle. „Já jsem Redmoon-Bill."

„No dobrá, a co má být, Redmoone-Bille?" utrhl se Ken Can.

„Ale nic," zrozpačitěl muž s červeným obličejem a vytratil se.

Ken Can doplnil své zásoby a vrátil se ke svému koni. Hlouček mužů a mezi nimi Redmoon-Bill postával a pozoroval Kenova koně. Redmoon-Bill právě sděloval zevlujícím chlapíkům: „Je to šerifův kůň, já to vím jistě. Takže on nejen utekl z vězení, sebral zbraň a peníze, ale ukradl i šerifova koně. To je tedy náramný kousek!"

Přicházející Ken Can prohodil: „Chtěl by někdo z vás toho koně koupit nebo vyměnit? Dal bych k němu jako přívažek tohle“ – a vytáhl z kapsy košile šerifskou hvězdu.

Všichni se tomu pochvalně zasmáli. Jeden z nich řekl s úsměvem: „Jste chlapík, Cane. V tomhle místě jste celkem v bezpečí. Kdybychom si mohli být jisti, že vás nikdo nepronásleduje, mohl byste tady přenocovat. Víte, sem se muži zákona dostanou sotva jednou do roka, ale to jich potom přijede pořádný houf.“

„Já raději pojedu o kousek dál,“ zamumlal Ken Can, uložil brašny na koně, nasedl a vyjel do noci.

V příštích dnech byl Ken neustále v sedle. Choval se jako člověk, který je na útěku a neodváží se nikde setrvat příliš dlouho. Projel mnoha osadami a každý den urazil více než třicet mil. Po dvou týdnech se náhle objevil opět v Silverhole.

Tentokrát umístil šerifova koně do veřejné stáje a sám se ubytoval v místním hotýlku. Zůstal celý den v pokoji a sešel dolů až na večeři. V městečku už se rozkřiklo, že přijel Kendall Can. V lokále si ho každý z dvaceti hostů zkoumavě prohlížel. Nebyl mezi nimi nikdo, koho by Ken znal. Ani brunátný Redmoon-Bill nebyl v lokále.

Po večeři vypil Ken skleničku whisky v salonu a přidal se k hráčům pokeru. Hrál dost vysoko a se střídavým štěstím. Kolem třetí hodiny ráno hra skončila. Ken nevyhrál, ani neprohrál. Výhra také nebyla jeho cílem. Chtěl se pouze seznámit s lidmi v herně. Předpokládal, že jsou to muži nejasných příjmů a že asi nebudou se zákonem dvakrát zadobře. Pozorně poslouchal, co si povídají, ale svůj zájem zakrýval lhostejným výrazem v tváři.

Odešel do hotelu, spal až do poledne a opustil městečko v poledním žáru.

Takto se pohyboval po celém kraji po mnoho dní. Projížděl malými osadami, hovořil s lidmi u výčepních pultů a hráčských stolů a doplňoval si informace, které dostal od šerifa Higginse a Stappa

Blaina. Protože byl hledaným pistolníkem, nedávali si jeho spolustolovníci pozor na jazyk. Byl prostě jedním z nich.

Z útržků hovorů, drobných poznámek, hněvivých reakcí i opilého blábolení si dával Ken Can dohromady ucelený obraz o lidech a jejich zájmech. Neustále cestoval, hrál karty, odjížděl a vracel se zcela nečekaně. V té době se mu také nepodařilo vyhnout několika soubojům. Bláhoví muži posedlí slávou neodolali jeho pověsti.

Ken Can doufal, že bude-li dostatečně vytrvalý, musí jednou při svých potulkách krajem narazit na Ringa Mavericka a jeho kumpány. Konečně se mu to podařilo.

Bylo to v Silverhole. Tip vládního agenta Blaina byl tedy správný.

Když toho dne vešel Ken Can do salonu, spatřil Redmoona-Billa. Nebyl tu sám. Seděl u stolu se dvěma muži, které Ken Can ihned poznal. Patřili totiž k bandě, se kterou Ringo Maverick dvakrát převážel stříbro údolím Susan Hillberryové.

Zahlédli ho oknem, jak sesedá z koně. Když vstoupil do lokálu, vzhlédli a usmáli se na něj.

„Hej, přisedněte si k nám, Kendalle Cane," řekl Redmoon-Bill zdvořile.

Ken Can nejdříve počkal na pivo, vypil sklenici a pak si poručil další. Se sklenicí v ruce zamířil ke stolu a posadil se k povedenému trojlístku.

„Měl jsem kvůli vám spoustu nepříjemností," obořil se vztekle na zloděje stříbra.

„To už víme," odvětil bandita. „Ale vždyť už jste zase na svobodě, Kendalle Cane."

Široce se usmál a jeho společníci také.

Redmoon-Bill utrousil: „Pořád ještě jezdíte na šerifově koni, že, Cane?"

„Je to dobré zvíře. Šerifovi jsem tam nechal svého koně, a ten byl ještě lepší. Je to docela férová výměna. – Rád bych se také na něco

zeptal, když dovolíte. Protože jsem vás zastihl v této společnosti, jistě mi můžete říct, kde bych našel Ringa Mavericka.“

Pokud si myslel, že budou dělat problémy a neprozradí mu, kde je Ringo Maverick, mýlil se.

„Dává si koupel,“ oznámil jeden z mužů. „Jsme tady už všichni. Přijeli jsme postupně během dvou dnů. Tady se nemusíme ničeho obávat. Redmoon-Bill je náš člověk a má oči otevřené. Poslal nám zprávu, že je tady všechno v pořádku. A tak může Ringo Maverick sedět ve stodole, co patří k hotelu a čvachtat se tam ve škopku plném vody. Redmoon-Bill mu o vás povídal už včera a Ringo vám vzkazuje, že by s vámi chtěl mluvit.“

Ken Can přikývl. Dopil, vstal, zamířil k pultu a zaplatil. Koupil si ještě doutník a vyšel ven.

Zavedl koně do hotelové stáje a cestou se zastavil v otevřené stodole podívat se na Ringa Mavericka sedícího ve veliké kádi plné mýdlové vody. Ed Stedloe tam seděl na stoličce a Phil McCromwell stříhal Maverickovi vlasy. Malý pistolník si počínal velmi šikovně, jako skutečný holič. Možná, že se holičem vyučil ještě než zjistil, že umí zacházet s revolverem ještě zručněji než s nůžkami a hřebenem.

Bandité pozorovali Kena Cana, který uvázal koně a zamířil k nim do stodoly.

Stedloe a McCromwell se nepokrytě šklebili, ale Ringo Maverick nehnul ani brvou.

„Už jsme se doslechli, že se tady potloukáš a žes nezůstal u té krásné farmářky v údolí,“ zaryl Ed Stedloe a uštěpačně dodal: „To je nám líto, Cane. Vyjímal ses tam náramně pěkně a já už jsem si párkrát říkal, že bych si to s tebou na čas vyměnil.“

„Pročpak ses nevrátil do zeleného údolí a k Susan Hillberryové? Touláš se krajem a hledáš někoho, kdo by tě zatkl?“ provokoval Phil McCromwell.

Ken Can jim zatím neodpovídal. Zajímal ho pouze Ringo Maverick. Ten se však ráchal ve vodě až pěna stříkala a neříkal nic.

„Zůstal jsem v tomto kraji tak dlouho proto,“ vysvětloval Ken Can, „abych na vás dříve či později narazil. Čím déle jsem se tady potloukal, tím větší byla naděje, že vás zase uvidím.“

Pohlédli na něj nedůvěřivě.

„Proč ti tak záleží na setkání s námi?“

Ken Can zamířil k bedně povalující se v koutě, přitáhl si ji a posadil se na ni. „Ukrýval jsem se v údolí u Susan Hillberryové a byl jsem tam celkem spokojený. Nepotřeboval jsem peníze. Ale teď je potřebuju. Tohle potulování a ukrývání před zákonem je drahé. Taky jsem měl smůlu v kartách. A tak mne napadlo, že bych si u vás mohl nahrabat. Vlastně mi to dlužíte. A vy na tom neproděláte. Jednou nebo dvakrát bych šel s vámi do akce. Pak budu mít trochu peněz a odjedu na sever.“

Když to říkal, přímo fyzicky cítil nedůvěru, která z nich vyzařovala. Bylo na nich vidět, jak důkladně přemýšlejí a zvažují jeho návrh ze všech stran.

Ken Can se dokázal ovládat. Opětoval klidně a pevně jejich pohledy. Nasadil výraz drsného chlapa, který chce vydělat peníze nebezpečným způsobem a o nic jiného mu nejde.

Čím dále o Kenově návrhu přemýšleli, tím víc se jim zdál přijatelný. Jeho důvody mohli pochopit. Přesto se Ringo Maverick ozval:

„Cane, ty jsi typický samotář. Proč ses nepustil do něčeho sám? Ty nejsi typ, který dokáže pracovat ve skupině. Přece bys dokázal sehnat vlastní partu a konkurovat nám – to by mi na tebe sedělo víc.“

Ken Can zavrtěl hlavou: „Nechci zůstat v tomto kraji. Chci si jen vydělat trochu peněz. Nevyplatí se mi dávat dohromady nějakou partu, hledat lidi a přesvědčovat je. Chtěl bych se jednou nebo dvakrát zúčastnit něčeho, co už je zaběhané, co funguje. Myslím, že se vám za ten podíl, který na mne připadne, docela vyplatím. Posledně jste měli ztráty, takže potřebujete lidi. Ale nechci se vám vnucovat.“

Vstal, vyšel ven, vzal koně za uzdu, odvedl ho do ohrady za stájí a nasypal mu do koryta oves. Pak se u studny umyl. V hotelu si najal pokoj a spal až do setmění. Věděl, že už se nesmí vnucovat. To by bylo podezřelé. Má sice zájem a dal ho najevo, ale je příliš hrdý na to, aby svou nabídku opakoval. To musí být těm lumpům jasné.

Večer zašel do restaurace a najedl se tam, ponořen do osamělého

mlčení. Bylo tam plno. Tu a tam bylo vidět lidi Ringa Mavericka. Neseděli pohromadě, tvářili se, že nepatří do stejné party.

Po večeři zašel Ken Can do salonu. Dal si whisky, zapálil si doutník. Ringo Maverick a Ed Stedloe se usadili u stolu v koutě. Přišel i McCromwell a za ním se objevil Redmoon-Bill. Sesedli se k partií pokeru. Ringo Maverick zvedl hlavu a zavolal na Kena Cana: „Nechcete si s námi zahrát, Cane?“

Ken mírně zaváhal, pak k nim přistoupil a posadil se na volnou židli.

„Dobrá, ale jestli budu mít smůlu, nebudu hrát dlouho.“

Hra začala. Téměř se při ní nemluvilo, všichni se soustředili jen a jen na poker.

Ken Can prohrál během dvou hodin skoro šedesát dolarů. Pak odmítl hrát dále.

„Můžeme ti půjčit,“ nabízel mu Ringo Maverick. Ale Ken Can zavrtěl hlavou. Zamířil k výčepnímu pultu, vypil whisky a vyšel ze salonu.

Příštího rána si dal pořádnou snídani a posledními penězi zaplatil účet v hotelu. Když pak u ohrady za stájí sedlal koně a přivazoval k sedlu brašny, vzdával se v duchu naděje na to, že by se mohl stát členem bandy Ringa Mavericka. Už se chystal nasednout, když se za rohem stáje objevil Redmoon-Bill. Usmíval se a popichoval Kena: „Máš svou hrdost, co? Nepůjdeš podruhé k Ringovi a nezopakuješ svou nabídku?“

„To víš dobře, že ne,“ odvětil Ken Can a nasedl na koně.

„Počkej, Cane,“ zadržel ho Redmoon-Bill, když se Ken chystal odjet. „Nemusíš přece tak spěchat!“

Přistoupil blíž, až těsně k Canovu koni a položil jezdci dlaň na koleno. „Za týden,“ zašeptal, „za týden se setkáme u brodu přes Pedro River, jedenáct mil severně od Tombstone.“

„Znám ten brod,“ ujistil ho Ken Can. „A co když tam nepřijedu?“

„Přijedeš,“ odsekl Redmoon-Bill. „Nebo na všechno zapomeň a koukej zmizet. Jenomže my tě najdeme.“

Odstoupil od koně a zvedl tvář, aby se mohl podívat Kenovi do očí. Ken Can si uvědomil, že kulaťoučká zarudlá tvář tohoto muže je

výbornou maskou. Všichni ho považují za dobrosrdečného přihlouplého chlapíka, jenže on takový není. Redmoon-Bill, jehož pravé jméno nikdo nezná, byl chytrý, nebezpečný a tvrdý. Když se mu Ken Can podíval do očí, uviděl jeho pravou podobu. V té chvíli pochopil, že Redmoon-Bill není potulný špion a donašeč, který prodává informace zlodějům. Ne, tenhle chlapík je něco víc – možná dokonce řídí celou bandu a plánuje její akce.

„Budu tam, spolehni se," oznámil klidně a odjel.

Ken Can dorazil k brodu brzy ráno a utábořil se poblíž. Po celé dopoledne pozoroval, jak přes řeku přejíždí poštovní dostavníky směrem na Tuscon. Kolem poledne se tudy převalilo pár těžkých nákladních vozů a odpoledne se blížili nějací jezdci. Zamířili rovnou k místu, kde se Ken Can utábořil. Bylo to totiž nejvhodnější místo. Mohl z něho pozorovat brod a zůstat ukrytý za obrovitými balvany.

Jezdci dorazili ke Kenovi a pozdravili ho zdrženlivým kývnutím. Byli to lidé Ringa Mavericka. Ed Stedloe a McCromwell mezi nimi nechyběli. Když McCromwell sesedal, poznamenal hlasitě a vyzývavě: „Byl jsem proti tomu, aby se k nám Can přidal! A jsem proti tomu pořád!"

Vyčkávavě se zadíval na Kena Cana. Ten mu vmetl do tváře: „Já vím velice dobře, proč nechceš, abych jel s vární, McCromwelle! Řeknu ti jen tohle, ty chlape: Kdybych se teď nepřidal k vám, jel bych do Green Valley a počkal bych tam tak dlouho, až byste přijeli a odjeli. Ani na chvíli bych nenechal Susan Hillberryovou bez ochrany, aby ses nemohl odvážit udělat to, co jsem ti viděl na očích už posledně!"

„Bude bez ochránce, když tě odprásknu," zasyčel malý pistolník. „Myslíš, že mám strach z tvého jména? Nejsem sice tak slavný jako ty, jsem jenom Phil McCromwell, ale s pistolí …"

„Tak dost," vložil se do debaty Ringo Maverick. „Nejsme tady proto, abychom se hádali, ale abychom zabavili výplatu pro doly.

Jestli Ken Can pořádně zabere a podrobí se disciplíně party, může se nám hodit. A to, že by ses rád dostal co nejblíž k Susan Hillberryové, Phile, to víme všichni. Jenže já to nedovolím. Je to odvážná žena, žije sama s dítětem a s tím starcem uprostřed nebezpečného kraje. Budu ji chránit. To platí pro všechny, nejen pro tebe, Phile. A konec s hádkami!“

Phil McCromwell se vztekle mračil, ale neřekl už nic. Vzal svého koně a odvedl ho do stínu skály. Ken Can si uvědomil, že tento chlapík má pořádně horkou hlavu, ale že se také dokáže rychle ukáznit.

Srážku mezi Philem a Kenem pozorovala celá banda. „Jestli mne tady nechcete,“ ozval se Ken Can, „tak mi to řekněte rovnou, jako McCromwell.“

„Snad toho tolik neřekl,“ zavrčel Ed Stedloe.

„Nech toho,“ poručil Ringo Maverick.

Všichni sesedli a udělali si pohodlí. Měli zřejmě přesné informace, kdy přijede dostavník, který poveze výplaty pro dělníky ve stříbrných dolech.

Transport přijel za hodinu, v době, kdy se slunce už sklánělo k západu. Redmoon-Bill tohle všechno věděl už před týdnem a sdělil to bandě.

Maverickovi muži se zamaskovali a vyrazili zpoza skal. Zatarasili dostavníku cestu. Vozka spatřil jezdce, práskl do koní a pokusil se dostat přes brod. Když voda sahala po loukotě kol, dostavník se zastavil, protože oba přední koně zasáhly střely.

Muž sedící vedle vozky a dva muži uvnitř vozu stříleli z pušek. Byli to lidé nesmírně odvážní, kteří nasazovali své životy za to, aby společnost Wells Cargo dostala peníze z banky do stříbrných dolů. Ale neměli šanci. Jeden byl zabit, dva zraněni. Kočí seskočil z vysokého kozlíku, vymknul si nohu a upadl do vody.

Uprostřed střílejících banditů střílel také Ken Can, ale pouze pánubohu do oken. Doufal, že si nikdo nevšimne toho, jak špatně střílí. Byl si jist, že nikoho nezasáhl, protože ani zasáhnout nechtěl.

Když se promočený vozka pokoušel vylézt z vody, povalil ho Ken Can svým koněm tak prudce, že muž znovu upadl. Zachránil si tím

život, protože Phil McCromwell už ho měl na mušce.

Bandité uloupili třicet tisíc dolarů a dali se s nimi na útěk. Byla už noc, jejich stopy bude možno sledovat až zítra ráno.

Banda se rozdělila a po dvojicích zamířila do různých míst. Ken Can jel s Ringem Maverickem, který opatroval pytel s penězi. Byla to spousta malých bankovek a mincí.

Tentokrát nejeli do Silverhole, to bylo příliš daleko. S ostatními se sešli až za tři dny v opuštěném tábořišti. Patřilo nějakému míšenci, který tam choval koně. Jeho mexická žena uvařila bandě kořeněné jídlo.

Bylo jich pouze osm a ukořistili třicet tisíc dolarů. Přesto dostal Ken Can jen osm stovek. Ani ostatní muži nedostali víc.

Kena Cana to utvrdilo v přesvědčení, že kromě bandy se na lupu podílí řada dalších lidí. Nebylo tedy divu, že měli o transportu peněz tak přesné zprávy, když je mohli předem dobře zaplatit. Do celého podniku musí být zapojen někdo z poštovních agentů nebo z banky, odkud jsou peníze posílány.

Uplynuly dva týdny. Banda se ukrývala až do chvíle, kdy dorazila zpráva od Redmoon-Billa, že všechny družiny pronásledovatelů se už vrátily do Tombstone, Tusconu a do dalších míst, odkud vyrazily. Bandité cestovali dál rozděleni ve dvojicích. Ringo Maverick si opět vybral Cana. Celkem dobře si rozuměli. Ken Can hrál svou roli výborně, dával Maverickovi najevo, že ho uznává jako vůdce, ale jinak se považuje za jemu rovného. Ringo Maverick zase dobře věděl, že se mu Ken Can ve všem vyrovná. Bylo pro něho jistým zadostiučiněním, že má takového společníka, který se mu přesto podřídí.

Jeli od místa k místu a téměř všude Čekaly na Ringa Mavericka nějaké zprávy. Ken Can se v těch dnech dozvěděl spoustu údajů a ukládal si je do paměti.

V jedné malé osadě se pak sešli s Redmoon-Billem. Ringo Maverick mu odevzdal většinu z třicetitisícové loupeže. Redmoon-Bill začal počítat a rozdělovat peníze do dvanácti různě velkých hromádek. Pak vytáhl ohmataný poznámkový blok a něco si pečlivě zapisoval.

Ken Can pochopil, že Redmoon-Bill je jakýmsi účetním zločineckého podniku a že v tom bloku jsou všechny údaje.

„Když si to tak člověk zváží," postěžoval si Ken Can, „tak my, kteří jsme odvedli nejnebezpečnější práci, dostaneme ty nejmenší podíly. To není spravedlivé."

Redmoon-Bill a Ringo Maverick se usmáli.

„Taky jsem si to kdysi myslel," zabručel pak Ringo Maverick. „Jenže pak jsem přišel na to, že se nám to vyplatí. Když sedí na správných místech správní lidé, máme pořád přesné informace a neztrácíme Čas. Podívej se!" Ukázal na jednu hromádku. Byly to pětidolarové bankovky a bylo jich jistě na pět set.

„Tohle je pro písaře u šerifa v Santa Catalině," řekl Ringo Maverick a významně na Kena pohlédl. „Od něj dostáváme důležité zprávy. Proto například víme, že tvůj útěk z vězení nebyl podfuk."

„To jste si o mně mysleli?" zeptal se Ken nakvašeně.

Lupiči pokrčili rameny. „Dalo by se říct, žes k tomu mohl mít spoustu důvodů. Ale dnes už si myslíme, že ses nespolčil s šerifem Higginsem a s Blainem, abys nás zradil. Písař špehoval ty dva při rozhovoru. Určitě by se nějak prozradili. Takže ti, Kene, dnes už důvěřujeme. Ale musíš pochopit, že od nás nemůžeš odejít, kdy tě napadne. Máme své závazky a musíme udělat svou práci. A nedovolíme nikomu jen tak odejít."

Ken váhavě přikývl.

„Je mi to jasné. Pokládal jsem vás za dobře fungující bandu, ale teď vím, že jste organizace, která si nemůže dovolit velký pohyb svých lidí. No, doufám, že jste dost chytří na to, abyste věděli, kdy je třeba přestat. Znám takové staré přísloví o džbánu a vodě …"

„Ale to my známe taky," přerušil ho Redmoon Bill. Pak uklidil hromádky peněz a nařídil: „Pojedete k ranči Apačů a tam dostanete další instrukce."

Ringo Maverick a Ken Can potřebovali dva dny, než dorazili k

onomu odlehlému ranči, na němž hospodařil zamlklý Texasan a dva Indiáni. Byl to koňský ranč a chovali tam i muly. Když Ken Can s Ringem Maverickem dorazili, většina bandy už tam na ně čekala.

Když Ken Can sesedal, ozval se ze stínu pod střechou verandy hlas McCromwella:

„Can je ještě tady? Ringo, copak ses ho nedokázal cestou nějak zbavit? Nelíbí se mi, nikdy se mi nezamlouval! Ringo, ten člověk se k nám nehodí! Já to vím, já to cítím! Je jiný než my, mám na to nos!“

„Can je v pořádku, Phile,“ zarazil ho Ringo Maverick a unaveně slézal z koně. „Nechci, abyste se hádali,“ dodal.

„K čertu, já toho chlapa nemůžu ani cítit!“ vykřikl Phil. „Můj nos mne zatím nikdy nezklamal. Říkám vám, že jednou budeme všichni trpce litovat, že jsme ho neposlali k čertu. Copak to nechápete? Ten je z jiného těsta než my, a to je pro nás nebezpečné. Rád bych zjistil, jak je doopravdy rychlý v zacházení s revolverem. To by bylo, myslím, nejrychlejší a nejjednodušší řešení. Myslím, že bych tě dostal, Kene Cane!“

Tato slova byla otevřenou výzvou a Ken Can ji přijal. Ustoupil o dva kroky od svého koně a řekl: „Tak to pojď zkusit, ty skrčku! Tak to konečně už zkus! Už mám dost toho tvého kvákání! No tak! Neváhej a dej se do toho! Nemusíš hledat žádný důvod k souboji. Ani já nemám příjemný pocit, když na tebe pomyslím. A nezapomínám, že si děláš naděje na Susan Hillberryovou, takže tě stejně jednou budu muset odprásknout! Tak proč ne hned?!“

Phil McCromwell stál docela tiše. Jeho malé, zavalité tělo bylo napjaté. Vypadal jako rozzuřený foxteriér, který se chvěje nedočkavostí před rvačkou s jiným psem.

Ringo Maverick vytasil a vykřikl: „Varuji vás oba! Zastřelím každého, kdo vytáhne zbraň! Nestrpím rvačky mezi svými lidmi. Phile, já sám za Cana ručím. Je v pořádku! A stejného názoru je i Redmoon-Bill. Phile, my všichni víme, že jsi zblázněný do té mladé ženy v Green Valley. Když jsi byl posledně opilý, vykládal jsi nám všem, jak ti učarovala a co všechno bys byl ochoten udělat, jen abys ji získal. Ale já tě varuju, Phile! Naposledy tě varuju!“

Pistolník Phil se roztřásl po celém těle. V očích mu blýskalo. To,

Že se proti němu postavil šéf bandy, nezazlíval jemu, ale Kenu Canovi. Vyhrožoval mu tiše a chraptivým hlasem:

„Však já tě dostanu, Cane! Myslím, že jsme byli jeden druhému souzeni už od narození. – Dobrá, teď to tedy nekončí, ale já si umím počkat!“ Otočil se a zašel za dům.

Ringo Maverick zastrčil zbraň a poznamenal: „Phil se pohádal už s každým z nás. Ale v tvém případě je to něco jiného. Myslím, že tě nenávidí kvůli Susan Hillberryové. Když je opilý, tvrdí, že tě zabije, aby se k ní dostal. Budeme na něj muset dávat pozor.“

Na malém ranči se zdrželi do odpoledne následujícího dne. Pak přijel posel na zubožením koni a přinesl zprávu pro Ringa Mavericka. Ten pak přikázal svým lidem okamžitě nasedat. Když odjížděli, vzali s sebou dvanáct silných mul, které byly schopné udržet krok s koňmi na dlouhé vzdálenosti.

Jeli celou noc, pak celý den odpočívali v úkrytu a pokračovali v cestě až po setmění.

Kolem půlnoci dorazili na pevnou cestu a z kopce spatřili poštovní stanici, v jejichž oknech se dosud svítilo.

„Tady je to,“ řekl Ringo Maverick. „Tady ten transport stříbra zastaví. Přepřahají tady koně a snídávají tady. Na stanici jsou jen tři lidé – poštmistr, jeho starý otec a potom jeden Mexičan, který se stará o koně. Zajedeme dolů a stanici obsadíme.“

Obrátil se na Kena Cana. „Ted můžeš konečně ukázat, co v tobě je. Prý máš u sebe ukradenou šerifskou hvězdu.“

„To mám,“ připustil Ken Can. „Když jsem tehdy utíkal z vězení a hledal jsem věci, co mi zabavili, než mne strčili za mříže, našel jsem v šuplíku ve stole i hvězdu. Vzal jsem si ji, protože jsem myslel, že se mi třeba může hodit.“

„Tak ji teď můžeš použít,“ řekl Ringo Maverick a jeho zuby se zaleskly ve světle měsíce. „Vem si tři muže a zahrej si na šerifa, který je na stopě banditům. Zmocníš se stanice a zajmeš ty tři, co tam jsou. My už dohlídneme, aby nikdo neunikl. – Tak jeď!“

„Pojedu s ním, chci vidět, jak to provede,“ zvolal Phil McCromwell.

„Proč ne,“ připustil Ken Can. „Možná, že se při tom něco přiučíš,

prcku.“ Vybral si ještě dva muže a zapíchl si hvězdu do vesty.

Sjeli dolů ke stanici. Světla v oknech už nesvítila, asi zaslechli dusot koní. Pes se rozštěkal.

„Rozdělte se kolem domu,“ poručil Ken Can. „Nenechte nikoho upláchnout!“ Dva bandité se vydali napravo a nalevo kolem domu. Ken Can a Phil McCromwell zůstali uprostřed. Jejich koně neklidně frkali, protože zavětřili vodu ve studni. Také pes, který štěkal jako pominutý, je znervózňoval.

Pak se z malého okénka ozvalo hvízdnutí. Pes přestal štěkat, zakňučel a ukryl se za hranici dříví. Z okna se ozvalo zavolání:

„Hej, kdo je tam? Co to má znamenat, že nás obkličujete?“

„Jsem kapitán Blaine, Stapp Blaine, vládní agent! Hledám bandity, kteří se tady někde ukrývají. Nemáte hosty?“ Ken Can hrál svou roli skutečně skvěle.

„Není tu nikdo,“ odpověděl muž ze stanice. „Sem se nikdo nepozorovaně nedostane, náš pes by nás hned upozornil. Pojďte blíž k oknu, kapitáne, podívám se na vás. V tomto zatraceném kraji se nedá věřit nikomu!“

Muž v okně nerozsvítil, vyzval však Cana, aby škrtl zápalkou. Ken Can trochu zaváhal. Jestli ten člověk někdy Stapa Blaina uviděl, bude zle. Ale pak si dodal odvahy. Dal si ovšem záležet na tom, aby sirka nehořela dlouho. Jen tolik, aby si muž všiml šerifské hvězdy a aby mu nezbyl čas studovat Canovu tvář. A měl štěstí.

„V pořádku. Vím, že vládní šerif je blonďák. Počkejte!“ řekl muž v okně.

Uvnitř domu se rozsvítily lampy. Dveře se otevřely a z domu vyšel šéf stanice i jeho mexický pomocník.

„Jsem přesvědčen, že tady nikdo není,“ řekl poštmistr. „Ale přesvědčte se sami… Prosím …“

„Rádi bychom si trochu odpočinuli a nakrmili koně,“ požádal Ken Can a sesedl.

Vtom Phil McCromwell, s koltem připraveným ke střelbě, zahulákal: „No tak! Dejte hezky pracky nahoru, rychle!“

Ken Can tiše vklouzl do domku. Místnost byla zařízena jako hostinec. Průchod vedl do kuchyně, která byla zřejmě přistavěna

dodatečně. Nalevo byly dveře, z nichž vykoukl starý holohlavý muž s mrožím knírem a zvědavě se zeptal: „Co se děje? Co je to tady… Á – opravdová šerifská hvězda! Pronásledujete lumpy? No, já tady mám starou pušku na buvoly a s tou spolehlivě zasáhnu každičký cíl na čtvrt míle. Já bych vám …“

„Fajn, dědo,“ přerušil ho Ken Can. „Jenomže my jsme bandité a tohle je přepadení. Být vámi, moc bych se tady nemotal a zalezl bych zpátky do postele. Hlavně se nerozčilujte!“

„Já se nikdy nerozčiluju,“ řekl starý muž.

Phil McCromwell zahnal poštmistra i Mexičana dovnitř a nařídil: „Udělejte nám něco dobrého k jídlu!“

Všechno bylo snadné a bez problémů. Všichni tři muži ve stanici byli zajištěni. Útočníci se najedli, prohledali celý dům a zajistili zbraně. Našli tři pušky, tři revolvery a starou pušku na buvoly, o které mluvil stařec. Byla tak stará a zrezivělá, že ji odložili do kouta. Ostatní zbraně odnesli.

K ránu odvedli koně a muly z ohrady, protože by zbytečně poutali pozornost. Mužům ze stanice vyložil Ringo Maverick velmi podrobně, co by se jim stalo, kdyby varovali ty, kteří doprovázejí transport stříbra.

Když se začalo rozednívat, rozložila se banda po celém okolí stanice. Byli všude – v pootevřené stodole, za stohem dříví i v kůlně.

Když vyšlo slunce, objevil se dostavník. Měl za sebou dlouhou noční jízdu a šestispřeží koní už bylo se silami u konce.

Dostavník předjel před stanici, nové šestispřeží bylo připraveno, všechno prostě vypadalo jako jindy. Vozka i oba ozbrojení průvodci přestali být ostražití. Po namáhavé noční jízdě byli vyhladovělí a unavení. Vozka se sháněl po snídani a po silné kávě. Všichni opustili dostavník a vydali se k domku. Ze zkušenosti věděli, že Mexičan i jeho šéf se postarají o koně i o dostavník. Uvnitř je obvykle obsluhoval stařec.

„Jídlo máte na stole,“ oznámil šéf stanice rozpačitě.

A pak se ozval ostrý hvizd. Ve dveřích stanice se objevil Ringo Maverick se dvěma pistolemi v rukou. Na další zahvízdnutí se ze všech stran vynořili bandité a obklopili povoz.

„Je mi líto, Jorge,“ zašeptal šéf stanice vozkovi, „ti lumpové nás dostali. Mají nás v hrsti.“

Dosud nepadl jediný výstřel. Všechno probíhalo naprosto hladce. Ken Can tomu byl nesmírně rád.

Přivedli koně a muly. Začali vykládat cihly stříbra z dostavníku.

Bylo to čtrnáct cihel po padesáti kilech, tedy sedm metráků ryzího stříbra. Muly byly naloženy, všechno bylo připraveno k odjezdu.

Bandité odehnali od stanice všechny koně, takže potrvá nějakou dobu, než někdo bude moci vyjet. Potom nasedli.

Ken Can držel opratě dvou mul a tvořil začátek dlouhé karavany. Ostatní se vydali za ním. Nejblíže opět Phil McCromwell také se dvěma mulami plně naloženými stříbrem.

Ujeli asi dvě stě yardů a chystali se opustit údolí San Pedro River kratší cestou. Vtom zaslechli rachot staré pušky na buvoly. Byla to ta, kterou nechali stát v koutě místnosti, protože se jim zdála příliš stará a zrezivělá.

Poslední jel Ed Stedloe, tvořil závěr karavany a nevedl žádné muly. Jezdec před Stedloem dostal zásah a byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Kulka ho zasáhla mezi lopatky. Stařec střílel z úkrytu za sýpkou nedaleko stanice.

Bandité se změnili v roj sršňů. Reagovali zuřivě a zběsile a Ringo Maverick se od nich v ničem nelišil.

„Vrátíme se a zapálíme tu boudu i s dědkem!“ vykřikl a vyrazil. Bandité se rozjeli za ním. Jenom Ken Can zůstal hlídat stádo mul a hromadu stříbra.

Puška na buvoly se ozvala znovu. Stařec neuvěřitelně rychle nabíjel. Musel mít někde schované náboje. Opět se trefil a banda ztratila už druhého muže.

Puška zarachotila potřetí, když byli bandité vzdáleni asi sto yardů. Ani tentokrát se děda neminul. Zabil třetího člena bandy.

Přesná střelba byla jako tvrdá pěst odplaty. Banditům tuhla krev v žilách při pomyšlení, že padnou další. Stařec střílel z úkrytu a měl přesnou mušku.

Strhli koně, přikrčili se k jejich šíjím a dali se na ústup. Ještě

dříve, než dorazili ke Kenu Canovi, ozvala se starcova kulovnice počtvrté. Tentokrát zasáhla Eda Stedloa, pouze ho však zranila.

Než mohl stařec znovu nabít, popohnala banda muly a ujela s nimi o kus dál. Stařec pokračoval ve střelbě, ačkoliv vzdálenost byla už příliš velká. Kulka určená pro Ringa Mavericka zasáhla jeho koně a Ringo taktak stačil seskočit. Přivedli mu jednoho z těch, které odehnali od stanice. Ringo chrlil divoké kletby a přivazoval svůj ranec k sedlu nového koně.

Jeho mužům se nevedlo o mnoho lépe. Po cestě se blížila skupina jezdců. Mohla to být doprovodná jednotka, která se opozdila. Jejich koním sil nezbývalo. Pokusili se přidat do kroku, když uslyšeli výstřely z kulovnice. Na pronásledování bandy však neměli dost sil.

Maverickova banda vzala do zaječích. Měla tři mrtvé, zraněného Eda Stedloa, ale měla celý náklad stříbra. Phil McCromwell pomáhal svému příteli Edovi udržet se v sedle. Jediný starý muž se zrezivělou kulovnicí dokázal zlikvidovat polovinu bandy.

Na pomstu nebylo ani pomyšlení. Bylo třeba odvézt stříbro do bezpečí a zachránit vlastní kůži. Muži na stanici za čas pochytají koně, naberou sil a pustí se za nimi.

O míli dál ztratil Ed Stedloe vědomí a Ringo Maverick s Philem McCromwelem zůstali u něho. Ken Can a Larry King hnali dál dvanáct mul naložených stříbrem.

Za hodinu Je Ringo Maverick dohnal a sdělil Jim, že Phil a Ed pojedou pomaleji. Eda museli přivázat ke koni. Jeho zranění bylo zlé.

Hnali muly ve třech a jízda byla stále těžší. K poledni začaly muly umíněně zastavovat. Tři muži s nimi měli stále více práce.

„Jenom horda ženských by dokázala být paličatější než vy!“ nadával Larry King vztekle, když se další zvíře zastavilo, sehnulo hlavu a odmítalo jít dál.

Hnali je zbytek dne a celou noc. K poledni následujícího dne se dostali do Green Valley.

Spatřili budovu farmy a těšili se na jezero i na zurčící potok, který se vinul údolím. Ken Can pátral zarudlýma očima po Susan Hillberryové, po Pablovi a malém Billym.

Vzduch byl tak průzračný, že celé údolí leželo před ním jako na dlani. A pak spatřil Susan, jak věší na zahradě vedle domu prádlo. Malý Billy si hrál s koníkem, kterého mu Ken vyřezal. A Pablo pracoval nedaleko domku na louce. Zahlédl jezdce a vracel se k farmě.

Ken Can si spokojeně prohlížel okolí farmy. Byl spokojen, protože všechno tu bylo v pořádku. Svědčilo to o tom, že tudy neprošli žádní psanci a nenatropili žádnou škodu.

V tomto údolí se čas zastavil. Všechno působilo tak klidně, změnila se pouze barva rostlin. Obílí bude třeba sklidit. Brambory vzrostly a vypadají dobře.

Kenu Canovi to připadalo, jako by se vracel domů, do bezpečí, kde zapomene na všechna trápení a nebezpečí, kde nebude muset myslet na to, co ho ještě čeká a co bude muset překonat, než se bude moci vydat na novou cestu.

Muly se náhle rozběhly. Ucítily vodu a chtěly se k ní dostat za každou cenu. Dokázaly běžet takovým tempem, že jim jezdci na koních sotva stačili.

Ken Can byl zmořen vedrem, prachem a žízní stejně jako bandité. Vrhl se do vody, nabral si ji do klobouku a poléval se znovu a znovu. Bylo mu příjemné cítit na sobě promočené šaty. Osvěžil se, vzal svého koně a zamířil k farmě.

Susan Hillberryová mu vyšla vstříc. Billy ji držel za ruku, tahal ji kupředu a vykřikoval: „Ken! Je to Ken! – Mami, Ken je zase tady. Ken se za mnou vrátil!“ Malý Bill byl radostí celý bez sebe.

Susan Hillberryová měla na rtech rozpačitý úsměv. Cítila radost ze setkání s Kenem Canem, ale nemohla pochopit, co ho přimělo, aby se přidal k banditům. Snad to, že uprchl z vězení. O jeho útěku se dověděla před několika týdny. Poslala totiž starého Pabla do města, aby se tam poptal po Canově osudu.

Nyní tedy stála proti Kenovi a usmívala se. V jejím úsměvu se mísila radost s rozpaky a obavou. Po chvíli váhání zvedla hlavu,

natáhla ruce a přivinula ho k sobě. Ken jí zašeptal: „Musíme předstírat, že jsme milenci, Susan. Musíš mi pomoci! Jedu sice s bandity, ale dělám to pro spravedlnost! Přivítej mne jako milence, který se nečekaně vrátil! Ta banda nás určitě sleduje. Jakmile budu mít příležitost, všechno ti vysvětlím. Prosím tě, pomoz mi!“

Hovořil tak tiše a rychle, že všemu nerozuměla, ale její oči se rozjasnily. Přivinula se k němu těsněji, postavila se na špičky a políbila ho.

Za nimi se ozval chraptivý hlas: „K čertu, nechte toho pusinkování! Tady umírá člověk a je na čase, abyste ho uložili do postele! Pojď sem, Cane, a pomoz mi! Ať nás ta tvá holubička pustí do domu!“

Phil McCromwell projevil současně starost o přítele i nenávist ke Kenovi. Ken cítil, že Susan pochopila, jak nebezpečnou hru oba hrají.

O hodinu později bylo už o Eda Stedloa postaráno. Susan se ho ujala, vyčistila mu ránu, uložila ho do postele a udělala všechno, co bylo v jejích silách. Zdálo se však, že Stedloe dlouho na živu nezůstane.

Ken Can a Susan Hillberryová nebyli dosud ani na chvíli sami. Phil McCromwell jim byl neustále nablízku, dokonce šel za Kenem i k jezeru, když se šel vykoupat.

Susan a Pablo připravili večeři. Muži jedli na verandě, Pablo je obsluhoval a Susan zatím ukládala malého synka do postýlky. Otevřeným oknem bylo slyšet, jak se chlapec hlasitě modlí.

Kenu Canovi se stáhlo hrdlo. Vstal a vešel do domu. V kuchyni zastihl Susan, která se právě vrátila z Billova pokojíku. „Pojď se projít k jezeru, Susan,“ navrhl jí Ken Can.

Vyšli zadními dveřmi a sešli k jezeru. Posadili se pod stromy a Ken se rychle rozhovořil. Pověděl jí všechno. Uvedl jména vesnic a lidí, zmínil se o úloze Redmoona-Billa a o jeho notesu, nezapomněl

ani na písaře šerifa ze Santa Cataliny a končil těmito slovy:

„Ještě jednou ti to všechno zopakuji, Susan. Hned po našem odjezdu si to musíš zapsat, abys to později nespletla. Až sem do údolí přijede šerif, předáš mu všechno, co jsem ti dnes řekl. Za chvíli namažu podkovy našich koní návnadou, kterou máš v kůlně vedle vlčích pastí. Šerif si vezme Pabla a psa a ten nás najde. Cochise naši stopu neztratí, zvlášť když ucítí návnadu. Řekni šerifovi, ať ti tu nechá dva muže, aby chránili farmu. Pablo musí s nimi, umí to se psem."

Susan chvíli mlčela a pak mu položila dlaně na ramena.

„Kendalle, ty počítáš s tím, že ti vláda udělí amnestii a že už se nebudeš muset bránit před zatčením? Všechno v tvém životě by bylo jiné…" Hlas jí selhal.

„Ano," řekl Ken klidně. „Tím bych se dostal do lepší situace, nemusel bych se ukrývat a bránit proti nesmyslným obviněním. Ani celá ta bláznivá smečka z Arizonaku, která mě po léta pronásleduje, by proti mně nic nezmohla."

„Pak si budeš jezdit světem bez starostí," řekla Susan pomalu. „A nebudeš se skrývat v osamělém údolí."

„Chci se sem vrátit a zůstat tady navždy, pokud mi to dovolíš," říkal Ken zadýchaně. „Dělám to všechno jen proto, abych mohl zůstat tady v Arizoně a aby se už nikdy nemohlo stát, že by mě tady na tvé farmě zatkli a odvedli odtud. Susan, zde v tomto údolí jsem strávil nejhezčí chvíle svého života. Mám rád malého Billyho a…"

„A mne také?" zeptala se a nečekala na odpověď. „Já vím, že mě máš rád. To žena pozná. A já jsem to vycítila velmi brzy."

Chvíli seděli mlčky a oba se snažili vyznat ve svých citech. Ken Can se cítil volněji. Susan ví, že ji miluje a není jí to nepříjemné. Ať se stane cokoliv, Susan ví, že ji má rád.

„Víš, Kene," šeptala váhavě Susan, „já nevím, jestli tě někdy budu milovat jako Jeffa. Je to teprve několik měsíců, co jsem ho ztratila. Ale věřím ti, Kene, a vážím si tě. Byla bych moc ráda, kdybys k nám zase přišel. Měla bych z toho velikou radost a…"

„Nechtěl bych sem přijít sám. Přivedl bych osadníky, muže, ženy, celé rodiny. Mám hodně peněz, Susan. Z tohoto jezera bych dokázal

zavlažit celé okolí. Založil bych tady osadu, vzniklo by tady nejméně tucet farem. To bych chtěl udělat. A teprve potom, až by se mi to za dva či tři roky povedlo, až potom bych přišel za tebou a zeptal se, jestli chceš být mou ženou. Dřív ne, Susan. Nejdřív musím sám zapustit kořeny a něco dokázat. – Jenomže zatím je předčasné spřádat plány a povídat si o budoucnosti. Vždyť já ani nevím, jestli vyváznu z té motanice, do které jsem se dostal…“

Od farmy se ozvalo ostré zavolání: „Cane, pojď sem! Nebo tě mám od té tvé krásky odvést násilím? Už jste byli dost dlouho sami potmě! Pojď sem a připrav muly! – Hej, mám pro tebe zajít?“ Byl to hlas Phila McCromwella, hlas opilý a vzteklý.

Ken věděl, že Susan Hillberryová dezinfikovala Edu Stedleovi ránu alkoholem a láhev odnesla zpět do kuchyně. Zdá se, že ji Phil McCromwell našel a vypil. Je opilý a chová se hrozně.

Teď právě vykřikl: „Kene, jestli ta kráska nemá dost, rád tě vystřídám! A ty už pojď pracovat! Myslíš si, že my na tebe budeme dřít a ty se budeš muckat ve tmě?“

Ken Can si povzdechl. „Budu muset tomu opilci dát za vyučenou! Už toho mám vážně dost! Promiň, Susan, musím jít…“

Zvedl ruku a něžně ji pohladil po vlasech. Věděla, že je to rozloučení. A tak si stoupla na špičky a políbila ho. Pak pomalu ustoupila.

Nebyl to polibek milující ženy, tak daleko ještě nebyli. Byl to však polibek ženy, která chce dát muži na tvrdou cestu něco, na co by mohl vzpomínat. Byl to vřelý, upřímný a srdečný polibek, který je možno dát dobrému příteli, s nímž počítáme do budoucna.

Ken Can se nezmohl na jediné slůvko. Věděl, že to není zapotřebí.

Cestou k farmě slyšel, jak Phil McCromwell vykřikuje: „Já si pro toho zamilovaného kocoura dojdu! Podívám se, co tam dělá s tou svou kočičkou! Jdu si pro něj!“

Pak se ozval hlas Ringa Mavericka: „Phile! Jsi opilý! Nech toho, zatracený lumpe! Copak se musíš ožrat právě teď? Zastrč tu bouchačku.“

„Musím dát Canovi co proto,“ holedbal se opilý McCromwell. A vystřelil dvakrát do vzduchu.

Ringo Maverick a Larry King se drželi stranou. Věděli, jak nebezpečný bývá Phil, když se trochu napije. A dnes se napil pořádně. Už není vůbec schopen krotit svou nenávist.

Phil McCromwell namířil na přicházejícího Kena Cana a vykřikoval: „Hej, pistolníku! Rozdáme si to! Zůstaň, kde jsi! Přesvědčíme se, kdo je rychlejší! – Odměnou pro vítěze bude kráska z Green Valley, že? To je moc dobrá odměna pro vítěze! Musím tě odprásknout, abych ji získal!“

Chechtal se jako pominutý, alkohol mu zcela zatemnil rozum. Stále mířil na Kena a vyhrožoval: „No tak, ty slavný pistolníku, počítám do tří!“

Ken Can věděl, že ten chlap je schopen vystřelit. Prudce pohnul rukou směrem k opasku a doufal, že ve slabém světle McCromwell jeho pohyb nezpozoruje.

Pomoc však přišla ze zcela jiné strany. Pes Cochise po celou dobu ležel na verandě. Teď se plížil tiše při zemi a pak vyskočil. Jeho zuby se zahryzly do zápěstí Phila McCromwella. Phil vystřelil, ale kulka se zavrtala do země, protože pes mu strhl ruku s revolverem dolů.

McCromwell zavyl bolestí a stiskl spoušť ještě jednou. Ken Can přiskočil, udeřil McCromwella do brady a pak odtáhl psa. Cochise zavrčel a stáhl se zpět na verandu. McCromwell ležel na zemi a nejevil známky života.

V nastalém tichu se ozval Ringo Maverick: „Mrzí mě to, Kene. Phil se zmocnil někde v kuchyni láhve a celou ji vypil dřív, než jsme si toho všimli. Vždycky, když se opije, provede něco nepříjemného. Byl by schopen zabít i nejlepšího kamaráda. Ted bude asi pár hodin mimo sebe …“

„Nebude, já ho vzkřísím,“ oznámil Ken Can. Přehodil si nehybného muže přes rameno a odnášel ho k jezeru. Zavolal na Ringa Mavericka: „Potřebujeme, aby zabral stejně jako my. Já ho postavím na nohy, to vám slibuju.“

Ringo Maverick a Larry King mlčky pozorovali Kena Cana, jak odnáší McCromwella k jezeru. Měli na divokého pistolníka vztek a cítili úlevu, že srážka skončila bez střelby.

Ringo Maverick otočil hlavu a uviděl starého Pabla s brokovnicí.

Stál tam celou dobu na stráži a nikdo, ani Ken Can, si toho nevšimnul.

„Pablo, ty bys to zmáčkl?“ divil se Ringo Maverick.

„Kdyby ten pes nezasáhl, rozstřílel bych toho opilého darebáka na cucky,“ odpověděl Pablo, „ten ničema urazil seňoru. Zasloužil by…“

Ozvalo se šplouchnutí. Ken Can hodil opilce do vody.

„Hej, Cane, Phil neumí plavat!“ zavolal Ringo Maverick.

„Jen se neboj, nenechám ho, aby se utopil,“ ozvala se odpověď.

Dva dny ujížděli směrem na východ a vyhýbali se všem cestám a pěšinám. Ringo Maverick je vedl velmi obratně, využíval všech možností, jak zahladit stopy. Byla to velmi namáhavá cesta, kladla velké nároky na muže i na zvířata.

Ken Can by rád věděl, do jakého města a k jakému dolu tato výprava míří, ale zatím se odpovědi nedočkal. Teprve Čtvrtého dne se to dozvěděl.

Do noci svítila světla rozlehlého tábora. Byl to tábor Merville, z něhož se postupně stávalo důlní městečko. Banda však před táborem uhnula k jihu, směrem na El Paso, které bylo vzdáleno asi sto dvacet mil směrem na jih. Vjela do kaňonu, na jehož konci bylo malé údolí. Z něho vedly všemi směry další kaňony. Ze skalní stěny stékal vodopád, byl tu mlýn na rudu i tavírna kovu.

Prohnali muly kolem a zamířili k hlavní budově dolu. Byli u cíle své cesty. Před budovou hlídali dva muži s brokovnicemi a psem. Dveře domu se otevřely, v pruhu světla se objevil zavalitý muž a zvolal: „Ringo? Jste to vy?“

„Jasně, Paule, jsem to já!“

Sesedli z koní a odvedli muly za budovu, kde stály vozy naložené stříbrnými cihlami. Vozy měly nápis AURORA-MINE.

Ringo Maverick a jeho muži se umyli ve velké kádi před domem a jeden z místních mužů jim připravil pozdní večeři.

Sesedli se k večeři unavení a vyčerpaní. Pak se k nim přidal

majitel malého mlýna na rudu a tavírny. Ken Can ho nyní uviděl ve světle lampy a připustil, že je to jiný člověk, než se mu zdálo venku ve dveřích.

Tento muž nebyl žádný hrubián a vazoun. Vypadal uhlazeně a pěstěně. Měl zevnějšek vzdělaného člověka, který má zcela jiné záliby než zaprášení psanci sedící u jeho stolu. Prohlédl si Kena Cana a zeptal se: „Kdo je to, Ringo?“

„To je Kendall Can. Redmoon-Bill ho důkladně proklepl. Can je v pořádku. Měli jsme totiž těžké ztráty na lidech, protože…“ A Ringo přesně vylíčil, co se stalo.

„Toho dědka si ještě podáme,“ vmísil se do vyprávění Phil McCromwell. „Zranil mého kámoše Eda Stedloa tak, že strašně dlouho trpěl. Ten zatracený starý zmetek s rezavou flintou. Hrozně Eda zřídil a já se o něho musel celou cestu starat. Nakonec Ed stejně umřel. Ale s tím dědkem si to vyřídím!“

Odstrčil prázdný talíř. „Jsem hrozně unavený,“ zamumlal. „Tahle cesta nás všechny pořádně sebrala. Dokonce zapomínám, že Kena Cana nenávidím stejně jako toho dědka z poštovní stanice, který nám postřílel půlku chlapů.“

Podíval se přes stůl na Kena. Ostatní muži jedli a mlčky přihlíželi.

„Pořád jsme spolu ještě nezúčtovali, Cane,“ pokračoval Phil McCromwell, „byl jsem tenkrát strašně opilý. A tobě přišel na pomoc ten pes. Ale teď…“

„Běž spát, Phile!“ poručil mu ostře Ringo Maverick.

Malý pistolník stále upřeně pozoroval Kena Cana. Pak se otočil k šéfovi bandy.

„Já pořád tvrdím, že nám ten chlap přinese smůlu. Jsem si jistý, že se mýlíte všichni, i Redmoon-Bill, já tvrdím, že ten chlap …“

„To stačí, Phile! Jsem stejného názoru jako Redmoon-Bill. Myslím, že je Can v naprostém pořádku,“ přerušil Phila Ringo Maverick a dodal: „Pojďme spát, už toho bylo dost.“

Pak se obrátil na majitele zdejšího podniku: „Paule Bennete, kdy se poveze stříbro odtud? A kdy dostaneme své peníze?“

Pečlivě upravený muž po celou dobu upřeně pozoroval Kena Cana. Obrátil se k Philu McCromwellovi a pronesl pevně:

„McCromwelle, já si také myslím, že Can není stejný jako vy. Ale ani já se vám v ničem nepodobám a přesto spolu můžeme dělat výhodné obchody, že? Jestliže se za Cana zaručují Redmoon-Bill a Ringo Maverick, pak mi to naprosto stačí. Nepřeji si, aby uvnitř mužstva docházelo k podobným sporům. Ber to jako varování, McCromwelle!“

Neočekával od McCromwella žádnou odpověď a odvrátil se od něho. Na otázku Ringo Mavericka odpověděl:

„Stříbro se bude odvážet pravděpodobně pozítří. To už bude v tavírně dost stříbrných cihel z jiných dolů připravených k přepravě. Do státní výkupny budou odvezeny společně. Pokud jde o peníze můžete je dostat zítra. Nejprve se pořádně vyspěte. Je na vás vidět že potřebujete odpočinek.“

„Ano, tentokrát to bylo namáhavé,“ ozval se Larry King. Muži se zvedli od stolu a odešli spát.

Ken Can ležel na posteli pod otevřeným oknem a cítil velké uvolnění. Svěží noční vzduch byl po horkém dni velmi příjemný. Ostatní muži se svalili do postelí polooblečení a okamžitě tvrdě usnuli. Ken Can by také rád usnul, ale nejdříve musel přemýšlet o tom, co se zdařilo udělat. Všechno bylo velmi nejisté, nic se nedalo přesně vypočítat. Podařilo se šerifovi sledovat jejich stopu? Poslechl Susan a vzal s sebou psa Cochise? Kdy se tady objeví?

Ken Can došel k názoru, že zatím neudělal žádnou chybu. Pak ho přemohla únava. Šli spát hluboko po půlnoci a Ken Can se probudil za necelé čtyři hodiny.

Byl naprosto svěží a pátral po tom, co ho vlastně probudilo. Byl zvyklý reagovat rychle, jako každý, kdo žil v krajích, kde se to hemžilo psanci a Apači. Uvědomil si, co je příčinou jeho rychlého probuzení. Byl to zvuk kopyt, někdo přijížděl kaňonem do údolí. Podle zvuku to byl osedlaný, ale velmi unavený kůň, který zrychlil vždy jen na několik kroků, když ho jezdec nemilosrdně popohnal.

Ken Can se pomalu posadil na lůžku. Opatrně vyhlédl oknem. Venku se začínalo rozednívat, obloha se zvolna jasnila. Dole v Kaňonu byla pořád ještě tma. První záblesky nového dne sem přijdou později.

Z jezdce na klopýtajícím koni byla zatím vidět jen silueta na obzoru. Je zřejmé, že má za sebou dlouhou cestu.

Kena Cana se zmocnilo neblahé tušení. Rád by věděl, kdo a proč sem přijíždí z takové velké dálky.

Zaposlouchal se a zjistil, že jeho společníci tvrdě spí. Podal si holínky a opasek a protáhl se oknem ven. Jeho boty byly z měkké alabamské kůže, bez ostruh. Dokázal se v nich pohybovat velmi tiše. Obul se, přitáhl si opasek a vydal se na cestu.

Správní budova, ve které také bydlel Paul Bennet a za kterou stály vozy naložené stříbrem, byla vzdálená asi dvě stě yardů. Samozřejmě, někde tam číhali hlídači s brokovnicemi a se psem. Na toho psa si musel Ken Can dát obzvlášť pozor.

Vtom se pes rozštěkal, ale na povel hlídače okamžitě zmlkl. Potom zaslechl Ken otázku: „Hej, kdo jste? Kdo je tam?“

Odpovědi nerozuměl. Ale dověděl se aspoň, kde jsou hlídači a pes. Zahnul doprava a zahlédl oba hlídače před správní budovou v rozhovoru s jezdcem. Pak se otevřelo okno a do tmy zazněl hlas Paula Benneta. Ken Can se tichounce připlížil tak blízko, aby mohl rozumět slovům.

A uslyšel: „Paule, to jsem já, Redmoon-Bill. To byla cesta, to ti řeknu. Pověz mi jedno: Jsou tady už Ringo a jeho hoši se stříbrem? A je s nimi Ken Can?“

„Jsou tady. Pojď dovnitř, Bille,“ ozval se Bennetův hlas. „Moji lidé se ti postarají o koně.“

Dveře domu se otevřely. Ken Can rychle přeběhl na zadní stranu domu a zoufale hledal, kudy se dostat dovnitř. Bylo to celkem jednoduché, protože na zadních dveřích nebyl žádný zámek, jenom západka. Ken Can prostrčil mezerou mezi prkny čepel nože, západku nadzvedl a dveře se otevřely. Rychle vklouzl dovnitř a horečně přemýšlel o tom, proč vážil Redmoon-Bill téměř pětidenní cestu a přijel až sem.

Vstoupil do úzké chodbičky, která vedla až k předním dveřím. Napravo i nalevo byly dveře do několika místností.

„No, bratře, tak co se stalo?“ uslyšel Ken Can otázku Paula Benneta. To oslovení „bratře“ Kena zaujalo. Je to míněno doslova, či

jako běžné kamaráde nebo příteli…

Redmoon-Bill Bennetovi vylíčil podrobně všechno, co se dověděl. Ken Can poslouchal a v duchu musel obdivovat bystrost tohoto muže, ačkoliv právě ta chytrost způsobila Kenovi jistě mnoho potíží.

Paul Bennet neklidně přecházel místností, podával svému hostu pánev s vejci, chléb a kávovou konvici a vyptával se:

„Takže teď jede skupina ostrých chlapíků po stopě, kterou označil Ken Can? Toho psa vzali s sebou? A jak jsou asi daleko? Jak vůbec víš o tom psovi? Tys byl na té farmě?“ Ken Can zadržel dech.

Nakoukl škvírou ve dveřích a podíval se na muže, který je Bennetovým bratrem a jehož dosud znal pod jménem Redmoon-Bill. Ten se usmál, spolkl rozžvýkané sousto a spláchl je kávou. „To víš, že jsem tam byl,“ řekl. „A vzal jsem s sebou dva schopné hochy. Zabili jsme jim toho pejska. A protože jsme tušili, že Ken Can té farmářce a možná i tomu starému sdělil hromadu důležitých věcí, museli jsme zabránit tomu, aby je mohli předat. A tak jsme unesli tu ženu i dítě a starému Pablovi jsme nařídili, aby šerifovým lidem, až přijedou, oznámil, že jeho paní i se synkem odjela do města. Ten dědek se neodváží cokoliv prozradit. Nepoví ani to, že Ringo a jeho lidé projeli údolím. Ví, že by to bylo pro jeho paní moc nepříjemné.“

Ken Can cítil, jak mu tluče srdce.

Byl v pokušení rozrazit dveře a zastřelit Redmoon-Billa. Počkal, až přešla chvíle divokého vzteku.

V místnosti pokračovala rozmluva povedených bratří: „A co teď, Bille? Unesli jste tu ženu a dítě. Jestli to vyjde najevo, nebudeme nikde v bezpečí. Únos je hrdelní zločin …“

„Nic se jí nestalo a tomu klukovi také ne. Dal jsem svým chlapcům příkaz, že jí mají odvézt zpět na farmu, jakmile odjedou šerifovi lidé. Ta žena už je zpátky doma, jsem o tom přesvědčen. – Poslyš, museli jsme to udělat. Potřebovali jsme získat trochu času. Začíná to být všechno nějak moc nebezpečné. Musíme toho nechat a celý podnik zlikvidovat. Nechtěli jsme tu ženu a starce i s dítětem zabít, zabili jsme jen toho psa. Ten by nás určitě vypátral. Ken Can je mazaný, jistě s tím psem počítal. – Teď máme aspoň trochu času rozprodat zboží, rozprášit lidi a sami zmizet.“

„A Ringo Maverick s jeho kumpány? A především Kendall Can! Co s nimi? Nebo chceš ještě teď, když jsme na odchodu, vyplácet těm lidem podíly? A nechat Kena Cana pláchnout?“

„Ani to, ani to, bratře. Musíme všechny …“

Redmoon-Bill nemohl dále pokračovat, protože do místnosti vtrhl Ken Can se zbraní v ruce. Paul Bennet ztuhl a Redmoon-Bill vyskočil od stolu. Oba si uvědomili, že je má na mušce zkušený pistolník, který nebude váhat je zastřelit. Bylo jim jasné, že nemohou nic riskovat.

Ken Can si připjal na vestu tu hvězdu, o které vyprávěl, že ji ukradl šerifovi ze zásuvky.

„Jako šerifův zástupce jsem pod ochranou zákona,“ oznámil oběma lumpům. „Zastupuji zákon a dostal jsem volnou ruku. Rozumíte?“

Neodpověděli. Poznali, že je špehoval a že je dostal. Pochopili, že nemá smysl s ním vyjednávat.

„Redmoon-Bille, vážil jste kvůli mně dlouhou a nepohodlnou cestu, že?“ neodpustil si poznámku Ken Can „Jenže já jsem větřil nebezpečí. To jsem se naučil od Apačů.“

Pak kývl na Paula Benneta: „Vystrčte hlavu z okna a zavolejte sem oba hlídače!“

„A pak?“ chtěl vědět Paul Bennet.

„Potom jim přikážete, aby osedlali tři vytrvalé koně a jedno nákladní zvíře. A ať si pospíší. Počkám pět minut! No tak!“

Paul Bennet přistoupil k oknu, otevřel ho a zavolal oba muže. Dal jim pokyny podle přání Kena Cana.

Otočil se do místností. „Co teď?“

„Redmoon-Bill vyndá náboje z revolveru,“ poručil Ken Can. Bleskurychlým pohybem, který se zdál jako kouzlo, vytasil svou zbraň. Redmoon-Bill povzdechl, vyňal dvěma prsty revolver a vysypal z něho náboje. Ken Can přistoupil blíž a přepočítal je. „A teď ty, co máš v opasku,“ nařídil. Brunátný obličej Redmoona-Billa se nepohnul. Jenom v očích mu blýskalo. Mlčky podal náboje z opasku Kenovi. Ken Can je uložil do kapsy a pak požádal Paula Benneta: „Máte v kapse Derringer, Bennete. Před chvílí jste

uvažoval, zda ho máte vytáhnout. Dejte mi tu zbraň, ať nejste v pokušení. Budete mít naději, že zůstanete naživu.“

„Pokud je to zatčení, pak mám právo vědět, co mi kladete za vinu,“ ozval se dotčeně Paul Bennet.

„Vraždu, loupež, podvody. Stačí? – No tak, pane Bennete, co bude s tím Derringerem? Nehrajte si se mnou! Váš bratříček už pochopil, o co jde, ale vám to vysvětlím pomalu a jasně! Tak tedy: Jsem v pěkné bryndě a mohl bych i zemřít, pokud bych vám dal sebemenší šanci, nebo pokud bych se dopustil nějaké chyby. A já chci zůstat naživu! Takže budu raději nemilosrdně a hezky rychle střílet! Je vám to jasné?“

I ve světle lampy bylo vidět, že Paul Bennet zbledl. Pak opatrně vyňal z kapsy Derringer a položil ho na stůl.

„A teď rychle sbalte zásoby na pět dní! Jídlo, vodu, přikrývky. Pospěšte si a uvažujte! Čím méně toho zabalíte, tím větší hlad a žízeň budete mít cestou.“

„Poslyšte, to nás chcete odvézt do Santa Cataliny?“ pátral Redmoon-Bill.

„Pokusím se o to,“ odvětil Ken Can.

Oba bratři se dívali na Kena jako na někoho, komu přeskočilo. Ale spatřili v jeho očích tvrdé a nemilosrdné odhodlání.

„Jestli se Susan Hillberryové a jejímu synovi něco stalo,“ oznámil Ken Can suše, „tak vás nepovezu až do Santa Cataliny. V tom případě odhodím tu hvězdu a vy budete proklínat den, kdy jste se narodili.“

V jeho hlase zazněla taková hrozba, že ho raději poslechli a beze slova sbalili ranec jídla, naplnili několik lahví vodou a přidali dva vaky, které visely na stěně.

Zvenku bylo slyšet, že hlídači přivádějí koně.

„Řekněte svým lidem, že musíte na pár dní odjet a že mají hlídat stříbro.“

Paul Bennet, který se dosud vyjadřoval jako vzdělaný člověk, začal hrubě a sprostě nadávat. Při pohledu na Kenův revolver se však znovu vyklonil z okna a dal instrukce svým lidem. Bylo slyšet, jak hlídač odpovídá a odchází i se svým druhem. Jistě se domníval, že se

nestalo nic zvláštního. Přijel posel se zprávou, šéf musí odjet něco vyřídit, my tady počkáme a pohlídáme stříbro …

„Tak, teď vyjdeme ven a odjedeme. Budete se držet stále přede mnou. Snad vás bude zajímat, že dokážu trefit běžícího králíka a jet přitom na koni. O tom, že bych trefil muže na koni, nemusíte pochybovat. Tak pojďte!“

Bratři Bennetové poslechli. Vyšli ze dveří před Kenem, nasedli na koně a pomalu vyjeli. Hlídače nebylo vidět, asi byli na obchůzce.

Pomalu se rozednívalo. Není daleko doba, kdy se začnou probouzet dělníci v tom dlouhém baráku. Pak přijedou do údolí ti, kteří bydlí v osadě.

Když projížděli kolem domu, v němž spali Maverickovi muži, vytáhl Ken revolver a zamířil do okna, z kterého před chvílí vylezl. Vystřelil a doufal, že aspoň jednoho spáče probudí.

Netrvalo dlouho a ozval se hlas Ringa Mavericka: „K čertu, kdo to tam střílí?“ Pak se objevil Ringo v okně a s ním další postavy. Ringo poznal jezdce a chtěl vědět, co se děje.

„To je taková hra, milý Ringo,“ odpověděl Ken Can. „Já odvezu bratry Bennetovy do Santa Cataliny, a ty se rozhodneš, co uděláš. V každém případě jsem tě doběhl!“

Pak popohnal svého koně a dojel za svými zajatci. Přitom počítal, jaký náskok mohou získat.

Musel doufat, že se Ringo pokusí osvobodit své společníky. Ringo je bystrý a pochopí, co se stalo, protože si uvědomí, že Redmoon-Bill nepřijel jen na návštěvu. Dojde mu, že Ken Can nemá jiné východisko a že je to skutečně velká hra. Ovšem kdy vyrazí a jak daleko se za Kenem odhodlá jet, to je otázka.

Když projížděli městečkem Merville, bylo slunce už vysoko. Koně běželi stále stejným svižným tempem. Byli zdraví a odpočatí a Ken nedovolil, aby se vysílili.

Ken v duchu počítal, jak dlouho bude trvat, než Ringovi chlapi

osedlají koně, zabalí zásoby, než se poradí a dohodnou o postupu pronásledování a také než Ringo Maverick Philu Cromwellovi a Larrymu Kingovi vysvětlí, co se vlastně stalo. A pak budou své koně štvát bez oddechu, takže budou po několika mílích lapat po dechu. Pojedou jako o život, budou chtít urazit co největší vzdálenost.

Proto musel Ken Can vynaložit všechen um na to, aby se nedal dohonit a současně aby své pronásledovatele vylákal co nejdál. To všechno nebylo snadné, protože celou tu dobu musel hlídat dva zajatce, kteří také přemýšleli, jak Kenovy plány překazit.

Ringo a jeho kumpáni spatřili Kena Cana o něco později, než Ken očekával. Dělilo je asi půl míle a zdálo se, že tuto vzdálenost lehce překonají. Mohli také počítat s tím, že zajatci dělají Kenovi potíže a že nemůže postupovat rychle. Měli tedy velkou naději, že bratry Bennetovy osvobodí.

Půl míle, to je osm set čtyři a půl metru, celkem slušný náskok. Proto se Ken Can nijak nevzrušoval. V rozhodné chvíli zavelel: „Tak a teď začíná veliký závod, pánové! A jde o vaše vzácné životy. Pokud nepojedete přede mnou, zastřelím vás. Kdybyste se pokusili utéct, budu střílet! Takže co vám zbývá? Jet přede mnou a jet jako o život! O váš vlastní život!“

Ken Can to myslel vážně a na jeho hlase to bylo poznat. Oba jeho zajatci jsou členy bandy, která vraždila, podváděla, kradla a neštítila se ani únosu ženy a dítěte. I když je Susan Hillberryová s Billym pravděpodobně už doma, nic to nemění na tom, že ji unesli.

Ken Can byl naplněn hněvem. Obvyklým trestem za únos ženy či dítěte byla tady na západě smrt. A Ken neměl v úmyslu zabránit průchodu spravedlnosti.

Redmoon-Bill byl vyčerpaný a nakláněl se v sedle. Pochopil však, že Ken Can myslel své výhrůžky vážně a znovu se vzchopil. Trojice ujížděla rychle jako o život.

Jejich pronásledovatelé, Ringovi kumpáni, však také nezaháleli.

Hnali své koně bezohledně kupředu a vzdálenost mezi pronásledovanými a pronásledovateli se rychle zmenšovala. Již jen pět set metrů, čtyři sta a nakonec slabých tři sta metrů.

„Jestli jim neujedete, je s vámi konec," zvolal Ken Can na své zajatce.

Ohlédli se a uviděli v jeho levé ruce velký revolver. Jedinou jejich nadějí bylo, že snad nedokáže trefit cíl v tak divokém trysku. V tom případě by jim zbývala maličká šance na útěk.

A pak se stalo něco, co zmařilo i tuto maličkou naději. Před nimi vyskočil malý zajíc a kličkoval napravo od nich. Zazněl výstřel Kenova revolveru a králík se převalil na zem. Oba muži si uvědomili, že při sebemenším náznaku útěku by je Kenova střela lehce dostihla.

Jejich jedinou nadějí mohl být pouze pád Canova koně.

Dusot kopyt pronásledovatelů zněl slaběji. Hnali své koně příliš prudce a vysílili je. Ken Can udržoval stále stejné tempo, takže jeho koně byli poměrně svěží.

Vzdálenost se rychle zvětšovala, Ringovi muži zaostávali. Když náskok dosáhl opět poloviny míle, nařídil Ken Can zpomalit jízdu. Pečlivě dodržoval cestu nejkratším směrem, aby mu pronásledovatelé nemohli vpadnout do boku. Věděl také, že tímto tempem nemohou dále pokračovat. Ostatně ani Ringo Maverick je nemůže pronásledovat donekonečna. Dovede si spočítat, že by ho Ken Can přivedl před pušky šerifových mužů. Až ztratí naději, že osvobodí své společníky, vrátí se a pokusí ujet se stříbrem někam daleko.

V těchto úvahách dospěl Ken Can k rozhodnutí, že už Ringa nedokáže dlouho lákat. Musí se mu postavit.

Přijížděli ke strmým kopcům, které nebylo možno překročit. Bylo třeba projíždět průrvami, roklemi a kaňony, které vyryly proudy vody tekoucí z hor. Tak se Ken Can se svými zajatci dostal do rozlehlé rokle. K rozhodnutí mu stačily tři vteřiny. Přikázal zastavit a sesednout. Hnal zajatce před sebou až k ústí rokle a opatrně vyhlížel své pronásledovatele. Nejeli po jeho stopě, zahlédl je o kus jižněji, v jiné užší rokli. Uvědomil si, že mu chtějí odříznout cestu. Někdo z nich znal tuto oblast a věděl, že se rokle stáčí obloukem k jihu.

Z jeho zajatců vyzařovala nenávist. Paul Bennet se chvěl po celém těle a střídavě rozevíral a svíral pěsti.

Ken Can je sledoval s opovržením. „Postavte se čelem k sobě a obejměte se," poručil jim a sundal laso z háku u sedla. Pochopili, co chce udělat, ale váhali.

„Cane, jste v koncích," zkusil to Paul Bennet. „Ringo Maverick se tu objeví každou chvíli, a pak…"

Zavěsil laso na sedlovou hrušku a pobídl koně podpatky. Vzepjal se a povalil Paula Benneta. Redmoon-Bill stačil ještě včas uskočit. Zavěsil se Kenu Canovi na nohu a pokusil se ho strhnout na zem. Nepodařilo se mu to a dostal od Kena Cana ránu pažbou revolveru.

Mezitím Paul Bennet vyskočil, hodil veliký kámen a zasáhl Kena Cana do prsou. Ken ztratil rovnováhu a byl na chvíli otřesený. Spadl z koně, rychle se překulil a unikl tak Bennetovým kopancům.

Pak se mu podařilo udeřit několikrát Paula Benneta pěstí. Rány byly tak silné, Že Bennet vrávoral ke skále. Tam se však odrazil a znovu se vrhnul na Kena. Ten uskočil a nastavil Bennetovi nohu.

Bennet se s funěním svalil na zem. Poznal, že Kenovi se nemůže vyrovnat.

„Vypadáte jako silák, Bennete," poznamenal Ken a zvedl revolver. „Jenomže vám asi chybí pohyb. Pořád jste seděl za stolem a jiní se pohybovali za vás. Zůstaňte ležet na břiše! Dejte ruce za záda, musím vám je spoutat!"

Odešel ke svému koni, vzal laso a spoutal nejdříve Benneta a pak i jeho bratra. Měl při tom naspěch. Spěchal za třemi bandity, kteří mu chtěli odříznout cestu.

Musel ujet téměř dvě míle. Pak narazil na jejich koně, sesednul a pokračoval pěšky.

Před sebou měl skály a trnité křoví. Musel přelézt hřeben. Na druhé straně skály byla malá rokle, kterou museli ti chlapi přejít.

Naklonil se a uviděl je, jak se dole plazí.

Za chvíli uslyšel, jak Phil McCromwell tiše volá: „K čertu, kde ten chlap je? Čekáme tady dost dlouho! Musí tudy projet, ne?"

„Já jsem tady, pánové," zavolal na ně dolů.

Prudce se otočili. Ringo Maverick začal okamžitě střílet a každý

výstřel provázel pronikavými výkřiky. Kulky zasvištěly Kenovi kolem hlavy. Vystřelil také, zasáhl Ringa a sám dostal kulku od Phila McCromwella. Ucítil bolest, škubl sebou a unikl tak střele Larryho Kinga.

A pak se ocitl v podivném stavu mysli. Střílel, kryl se, padal a vyskakoval, nabíjel a znovu střílel. Dělo se to instinktivně a tak rychle, že to sám nestačil sledovat.

A pak bylo po všem. Zbraně umlkly. Ken Can si přitiskl dlaň na bok, který ho pekelně bolel a uviděl krev. Strhl si šátek, rozhalil košili a ucpal si ránu zmuchlanou látkou. Několik minut tiše oddechoval, aby překonal palčivou bolest.

Pak se pomalu a s velkým vypětím sesunul dolů ke třem banditům.

Ringo Maverick byl mrtev, Phil McCromwell a Lary King byli naživu, ale oba měli zásah v rameni.

To je konec bandy, pomyslel si a pustil se do práce. Ucpal jim rány, jak nejlépe dokázal, a pak se vydal ke svým dvěma zajatcům, aby je donutil k pomoci raněným kumpánům.

Toho večera se objevil na kopci vládní agent Stapp Blaine se svou jednotkou a spatřil, jak se blíží podivný průvod. Jako první jel Redmoon-Bill s raněným Philem McCromwellem přivázaným ke koni. Za nimi se ploužil kůň Paula Benneta a raněný Larry King. Pak nesl kůň mrtvého Ringa Mavericka. Průvod uzavíral Ken Can, vysílený, unavený a zalitý krví.

„Rád vás vidím, Blaine," řekl. „Dlouho už bych to nevydržel a ti dva lumpové číhají na chvíli, kdy se svalím z koně. – No, jak se máte, Blaine?"

„Dobrá práce, Kene Cane," odpověděl vážně Stapp Blaine. „Povím vám, co jsme dělali my. Napadlo nás, že Susan Hillberryovou unesli a starého Pabla přitlačili ke zdi. Jenomže únosci si to náhle rozmysleli a vrátili Susan na farmu v pořádku i s

kloučkem. Šerif Higgins jel za nimi. A my jsme se s Pablovou pomocí vydali po vaší stopě.“

„Jeďte do Merville a hledejte důl Aurora-Mine,“ vydechl s námahou Ken Can a pokusil se vysvětlit, kde najdou stříbro.

Potom se s Pablovou pomocí dostal ze sedla a potácel se slabostí. O něco později se zeptal s námahou: „Pověz mi, Pablo, opravdu se jim nic nestalo?“

„Ne, seňore Kendalle! Vrátili se v pořádku, ti chlapi jim nic neudělali. Čekají na vás, seňore!“

Ken Can přijel do zeleného údolí za čtyři dny. Susan Hillberryová a malý Billy mu vyšli vstříc. Susan pozorovala se starostlivým výrazem, jak Ken opatrně slézá z koně a jak přijímá Pablovu pomoc.

Když se Ken otočil, dokázala se Susan usmát. „Tak jsem tady,“ řekl. „A myslím, že tady už zůstanu. A řekl bych, že mne odsud ani zákon neodvede, takže …“

Jeho slova byla neohrabaná a on sám byl ve velkých rozpacích. Ale Susan Hillberryová se přívětivě usmívala a dodávala mu odvahu: „Kendalle, celou dobu jsem si z celého srdce přála, aby ses vrátil. Modlila jsem se za to, jak nejlépe jsem uměla. Jsem moc ráda, Kendalle, že tu teď zůstaneš a že uskutečníš všechny své plány.“

„Můžu ti pomáhat?“ zeptal se Billy a natáhl k němu ruce. Ken ho vzal do náruče, ačkoliv mu to působilo velikou bolest.

„Určitě mi moc pomůžeš, Billy,“ řekl, „strašně moc.“

O čtvrt roku později dostal Kendall Can od prezidenta milost a posléze velikou odměnu, protože prokázal vládě velké služby. Psalo se o něm v novinách, stal se hrdinou.

Ze zapadlého Green Valley vytvořil Kendall Can krásný kout

země. Investoval sem všechny své peníze, postavil městečko, zavlažil kaňony a údolí a připravil úrodnou půdu pro dva tucty farmářských rodin. Stal se průkopníkem tohoto kraje. Zkultivoval obrovský kus země a staral se o ni.

Asi za tři roky se oženil se Susan Hillberryovou a pečlivě vychoval jejího syna. Stal se mužem, který něčeho dosáhl, který něco dokázal vybudovat a odkázat to svým potomkům.

KONEC

Digitalizoval Wendy
28.11.2005

Vydává Moravská Bastei (MoBa),
spol. sr. o.,
Kotlářská 53,602 00 Brno
Sekretariát: tel.: 71 18, linka 232
Odbyt: Olga Ströbingerová
tel./fax: 05/41 21 28 50
Redakce: tel.: 71 18, linka 216,288
šéfredaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor Jiří Kubíček
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Bmo

G. F. Unger- Pňběh Kendalla Cana

Překlad: Pavel Sychra

© MoBa, spol. sr. o., 1994
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek je povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93 ze dne 7.4.1993